

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; Oehlenschläger ;
udgivet af F. L. Liebenberg.

Titel | Title:

Aly og Gulhyndy : et Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : P.G. Philipsens Forlag, 1885

Fysiske størrelse | Physical extent:

78 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Oehlenschläger.

Aly og Gulhyndy.

1885.

57. - 319.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130016617297

Wehlen+*schläger.

Aly og Gulhyndy.

Et Eventyr.

Udgivet

af

J. T. Liebenberg.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens forlag.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1885.

Phantafien fvinger
Sine lette Binger,
Svæver hid fra Ganges til fin Skiald.
Kort var grønne Sommer,
Hvide Vinter kommer,
Folket famler fig i lune Gal.

Medens Stormen tuder,
Sneen flaaer paa Ruder,
Brænder Arnen's Flamme klar og huld;
I den dunkle Stue,
Bed den røde Due,
Føler Sielen fig faa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
Længer ned paa Jorden
Dufter den Forfrosne fig at boe,
Hvor i Floras Arme
Solens hulde Varme
Stedse gjør ham lykkelig og fro.

Støbet fine Lænter
Føler tungt, og tænker:
„Var du dog engang faa lykkelig,
Sligt et Liv at nyde,
Vilde Skiebnen yde,
Hvad Indbildningen kan ønske sig!“

Og hvorfor da ikke?
Livets Dieblikke
Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
I din Aand sit Sæde
Har den sande Glæde,
Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
Dig jo Lykken skienker;
Det er virkeligt, det lever du.
Lad da Stormen tude
Frygteligt derude:
Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
Hør paa Harpelyden!
Skialden ved dit Ønske fryder sig.
Hsen staaer om Kyften;
Du kan ei til Østen?
Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Luc
Vintrens Harmes kue!
Himlens Ild jo smelter Jordens Eis.
Kulden kan kun qvæle
Følesløse Siæle.
Musen svinger dig til Paradis.

I et broget Billed
Har hun her dig stillet
Livet frem paa sit bemalte Blad:
Overflod og Nøden,
Nydelser og Døden,
Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet,
Har du ofte levet;
Bland ei Mandens Digt med Barnets Tant!
Skialden kan kun samle
Sig det Ny af Gamle.
Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
Mon Aladdin lande,
Ført herhid ved Digterskibets Gang;
Musen smilte yndig,
Nyh og Gulhyndy
Egne Børn af Skialdens Hierne sprang.

Første Deel.

I Bagdad levede en rig Kiøbmand ved Navn Ibrahim. Hans eneste Søn Ali, et ungt Menneske af sieldne Egenstaber, var sin Faders Stolthed og Glæde, skiondt han kun lidet slægtede Faderen paa. Denne satte sin Lyksalighed i at nyde Livet, og i den Driftighed, der hører til at skaffe sig Nøglen til alle jordiske Fornøielser: Rigdom; Sønnens Hu var derimod henvendt paa Grandfsninger og Læsning. Han forlod sielden sit Kammer; først i Aftentølingen pleiede han at gaae ud af Byen, langs med Tigeren, til Iman Isasers, en muhamedansk Helgens Grav, der stod i et rundt Tempel, omplantet af Dadler, en Fierdingvei fra Staden. Her satte han sig gierne i Skyggen, og havde sin Fornøielse af at betragte de Mennesker, som gik ham forbi, for at holde deres Bøn i Templet. Især havde han, saavidt Eløret vilde tillade det, lagt Mærke til en smekker og yndig Qvindeskabning, der for det meste daglig gik til Moskeen med en Eldre. Han betragtede med Velbehag den indhyllede Skikkelse med de yndige Bevægelser, og fulgte den gierne med Øinene. Han havde flere Gange seet den knæle i Templet og bede med Iver. Det lod ogsaa til, at den Ubekiendte ofte betragtede ham. Saaledes var der, uden at han havde seet eller talt med hende, giort et eget Slags Bekiendtskab, der dog ikke videre adspredte Ali i sin Grublen. Naar det mørknedes, reiste han sig først, og gik da hiem Skridt for Skridt, med Øinene heftede paa

Tigerens maanelyse Bølger eller paa det friske Grønne ved Strandbredden.

„Hvor er det muligt, min Søn!“ sagde Faderen engang efter en lang og lykkelig Reise, da han havde aspakket sine Kameler, „at du i saa ung en Alder saa reent slaaer dig fra Verden? Jeg priser din Flid; men glem dog ikke, at Naturen selv, næst vor hellige Alforan, er den viseste Bog, med skønne Lærdomme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Erfarenhed? Har ikke En af vore Vise selv sagt, at Reisen er en Skid, hvorefter det raa Kød maa dreies, for at vorde spiseligt og velsmagende?“

„Kære Fader!“ svarede Ali, „overlad mig endnu et Par Aar til mig selv; naar jeg da træder ud i Verden, vil jeg handle med mere Kraft. Du har Ret i, at Naturen er den viseste Bog; men den er ofte skrevet med saa utydelig Stil, at der hører stærke Øine til at see og læse. Hvad vi ikke selv kunne, maae vi lade Andre gjøre for os; og saaledes reiser jeg maaskee ligesaa meget paa mit Kammer, som du paa din Kameel giennem Ørkenen. Alle kunne ikke reise; og hvis jeg, hvad en god Muselman er Religionen skyldig, kun ogsaa eengang i mit Liv kommer til Mekka, saa var det mig maaskee alt Reise nok.“

Skøndt nu Ibrahim ikke var tilfreds med at høre sine Yndlingsmeninger modtagne, kunde han dog ikke Andet end billige den sieldne Flid og Stadighed hos sin Søn; heller ikke var det hans Faderforsægelighed ukjært, at høre Ali udraabt af Alle, som kjendte ham, for et Mønster paa et ungt Menneske.

Paa den anden Side var Faderens Ytringer ikke uden Virkning paa Sønnen. Han begyndte at føle Forskiellen paa blot Forestilling og virkelig Nydelse, og naar han læste om noget Stort, Skønt eller Forunderligt, var han ikke længer saa ganske henrykt under Læsningen; han begyndte at ønske selv at opleve Sligt. I en saadan Stemning steg han da tidt op paa Altanen af sin Faders Huus, hvorfra han havde en fri Udsigt over Tigeren og den sandige Dal

til Biergene i Horizonten, hvor han i klart Veir kunde skielne Ruinerne af det gamle Babylon ved Bredden af Euphrat. Han kunde staae saaledes hele Timer, og drømme sig i de besynderligste, eventyrligste Forhold.

Naar han nu gif sin sædvanlige Aftengang til Tsasers Tempel under Daddeltræerne, forekom det ham eensformigt og smaaligt. Han troede at læse Foragt for sig i Blikket af Tigerens hurtighenkslyllende Bover, der havde giort saa uhyre Keiser fra Høilandet i Asien giennem aldrig sete Huler og Fjælde. Naar han sad i Skumringen, kom det ham for, som om de skvulpende Bølger, der styrtede mod Rifelsstenene, fortalte ham Eventyr om Optrin, de paa fjerne Steder havde været Vidne til.

Nu besluttede han igien at vandre ud til Ruinerne af Babylon, hvor han kun eengang havde været i sin Barndom. Hans Fader, som fornøiede sig over den nykomne Lyst, og troede i den at see Begyndelsen til en forandret Levemaade, gav ham gierne Tilladelse, at anvende nogle Dage paa denne Vandring.

„Du vil i det Smaa finde et Billed af det Store, min Søn! paa denne korte Reise,” sagde han; „thi saa kort den er, mangler den ikke Afvevling. Omegnen er ligesaa bebygget, som den brede Dal siden er sandet; ja, den ligner en Ørt, indtil atter Biergenes grønne Tæppe møder dig, og byder dig ind i de behageligste Skovegne. Jeg vilde holde det ufornødent, at give dig en Formaning med paa Veien, dersom jeg ikke vidste, at unge Mennesker, som du, ofte med stor Omhyggelighed besjæftige Indbildningen med ældgamle og langtfraværende Ting, uden at vide, hvad der foregaaer ved Siden af dem. Vagt dig altsaa for at vandre over Heden mellem Bagdad og Babylon ved Natte-tide; indret heller din Vandring saa, at du gaaer over den i Morgen- eller Aften-Stunden. Det er et almindeligt Sagn, at en ond Aand har faaret sig denne Hede til Bolig; at han svæver over den om Natten,

og har sin Lyst af at fordærve de Menneſker, ſom med deres Nærværelſe forſtyrre hans natlige Sværmen." Sønnen lovede ſin Fader dette; og efter at have ladet ſig ſnøre en Badsæk paa Ryggen, tog han Stav i Haand, og begav ſig en Morgen tidlig paa Veien.

Han gik over den lange Skibsbro, der med ſtærke Jernlænker er fæſtet over den rivende Tiger, der har ſaaet ſit Navn Thir (een Pil) af ſin Hurtighed. Ali ſkyndte ſig giennem den temmelig forfaldne Forſtad, og nu kom han til en ſmuk Moſkee. I Nærheden af denne holdt endnu den Karavane, med hvilken hans Fader for nogle Dage ſiden var kommen; den udhvielte ſig til at forſætte Reizen videre. Hvor ſelſomt forekom det ham, at giennemſtreife denne bevægelige Handelsſtad, hvor Huſene vare Kameler, og Paladſerne Elephanter! Ali gik forbi en ſaadan Elephant, paa hvis Ryg var bygget et temmelig ſtort Huus. Det var Middagſtid, og Børnene, ſom legede i Græsſet, ſkulde op til Bords. Faderen, ſom ſtod nede imellem dem, tog nu det ene efter det andet, og rakte det til Elephanten; denne fattede det med ſin Snabel, ſlyngede det langſomt og varligt i Luften, bøjede Snabelen over Hovedet, og gav Barner til Moderen i Døren deroppe, ſom modtog det ene efter det andet, uden Tegn til Frygt, og uden at Børnene ſkrege, eller viſte ſig forſkrækkede. Den aabne Moſkee var fuld af Menneſker, der deels takkede Allah for en lykkelig Hiemkomſt, deels bade om fremdeles Held til at forſætte Reizen. Ali opholdt ſig hele Dagen i denne forunderlige Omgivning; mod Aften indbøde ham nogle Kiøbmænd i deres Telt, hvor unge indianſke Karle og Piger dandſede under Triangleres og Pibers Lyd. De gieſtfrie Araber glædede ſig ved at kunne byde ham et godt Aftenſmaaltid og et mageligt Nattely.

Tidlig næſte Dags Morgen gav han ſig paa Veien igien i Rølingen. Han vandrede over Heden, ſom var udhyrket og ufrugtbar. Han fandt Fornøielſe i at arbejde ſig giennem Sandet til frugtbarere Strækninger,

der som Landøer laae i det gule Støv, med grøn Engbund, brogede Blomster og enkelte Palmer, der vederqvægeligt udbredte deres grønne Solstierne, og som formedelt den Husvælske, de gæve, havde ligesom noget Guddommeligt. Ali var begejstret. Det gaaer Araberen i sin Ørt, som Biergboeren paa sit Fjeld, som Øboeren ved Overblikket af det hellige Hav. Og har han end aldrig seet det saaledes før, saa finder han sig strax, som Fuglen, i sit Element, og overlader sig trostigt til sin Naturdrift. Den overmodige Ungling spildte sine Kræfter; Middagen kom, Heden blev tryk-
kende, Tørsten plagede ham. Ali ilede med stærke Skridt mod de fjerne Bierge, og ønskede, som hans Stammemoder Hagar i gamle Dage, at finde en Kilde paa Beien, for at slukke sin Tørst.

Han havde hørt om en Kilde i Nærheden. Hvor glad blev han ikke ved at træffe paa en større Jordstrækning, end sædvanlig, hvor hyppige, men vantrevne Palmer omhvælvede en Brønd! Det rislende Vand lokkede og pirrede Tørsten. Nu stod han for Kilden. Men man tænke sig hans Mismod, da han saa Røg stige op af Boverne, og lugtede Svovldampe! Fortvivlet over det feilslagne Haab, fastede han sig i Nærheden af Kilden under Palmerne. Han følte sig mat af Heden, træet af Anstrengelsen, og sov paa Overblikket ind.

Han havde ikke sovet længe, før han blev vakt af en stærk Røst. I det han slog Øinene op, blev han en Mand vaer i en linnet Kiortel, siddende paa en Kameel, der var behængt med Krukker og Læderflaster. „Ulyksalige!“ raabte han, „er du fied af dit Liv, siden du paa saa letfindig en Maade vil ende det?“ Ali sprang op, og Manden paa Kamelen blev fast for-
skrækket, thi han havde ikke gjort Regning paa at falde den Sovende fra de Døde, skøndt han af naturlig Medlidenhed tilraabte ham. „Hvad vil du?“ spurgte Ali, „hvad Fare er der ved at slumre under disse Palmer i Middagsheden?“ — „Vender du ikke denne Kilde?“ jagde Manden. — „Nei,“ svarede Ali, og

fortalte ham, hvor han var fra, og hvor han vilde hen. Manden i Kittelen sagde: „Det lader til, at den onde Mand ikke blot driver sit Bæsen her ved Midnat, men ogsaa ved Middag. Følg mig hen under hiin Palme, som staaer længst fra Brønden, saa skal jeg husvare dig med en kølig Drik. Jeg boer i næste By, hvor endnu Vandet er saa slet, at vi daglig maa skiftes til at hente Vand fra Tigerstrømmen. Alle de Krukker og Glaser, som du her seer, ere fyldte ved Floden af din Fødestad. Jeg maa lee deraf, naar jeg betænker, at du kommer fra Tigreren til os for at drikke, ja at du selv udsøger dig det allerfordærveligste Bæld, der vel kan synes at have sit Udspring fra Helvede.“

Disse Ord vilde strax vaft Nlys Nysgierrighed, dersom ikke Tørsten havde været større. Han gik hen med Manden, som rakte ham en Krukke, og sagde: „Lædss din Tørst, sæt dig saa op med mig paa Kamelen! Vi ere snart i min By; der kan du hvile, og mageligt mod Nften gaae til Babylon.“ Nly takkede ham. Han steg paa Kamelen, og de rede stiltiende afsted i Heden den øvrige Dei, indtil de komme til en langt større Sandø, end Nly før havde seet, bevokset med Træer, og bebygget med Hytter. Kun et bredt Sandstræde skilte den fra det grønne, faste Land, som strakte sig frikt ned fra Foden af Biergene imod Ørfenen. Vandhenteren lod Nly gaae ind i sin Hytte, hvor de bøde hinanden verelsidig til Giest: hiin ham paa en kølig Sorbet, denne hiin paa det gode Maaltid, han havde i sin Badstæ.

De havde neppe stillet deres Hunger og Tørst, førend Vandhenteren paa Nlys Begiering tog Ordet, og sagde: „Det undrer mig, at du aldrig har hørt tale om Nly Hammamys Kilde. Du maa vide, at denne Brønd, som jeg sagde, i gamle Dage har været god, ja en Sundhedskilde, hvortil utallige Værkbrudne aarlig have begivet sig. Den er opkaldt efter vor hellige Prophets Svigersøn Nly, som paa dette Sted engang skal have knælet, for at holde sin Bøn. Da

han nu, som en oprigtig Muselman, først vilde tvætte sit Ansigt og sine Hænder før Bønnen, og intet Vand fandt i Nærheden, skal han i Tillid til den Almægtige have vredet Hænderne i det hede Sand, hvilket strax er løbet ham fra Fingrene som de klareste Vandstraaler, hvoraf denne Brønd har sin Oprindelse. Men de onde Mander, som fordærve Alt, hvad de kunne overkomme, efter Allahs besynderlige Langmodighed og skiulte Hensigt, have med Tiden sat sig i Besiddelse deraf, især den fæle Zelulu, der om Natten har sit Ophold paa denne Hede. Man mener, at han boer i denne Brønd; og han har ikke alene fordærvet Vandet, saa det ganske har tabt sin lægende Kraft, men det er endog vorden giftigt og dræbende. De Svovldampe, som opstige deraf, forpeste Luften. Du kan altsaa nok begribe, hvor forfærdet jeg maatte blive ved at see dig slumre der. Du kan takke din sunde Natur og den pludselige Hielp for din Redning."

Hvor bevæget blev Ali ved at høre Vandhenteren fortælle dette! Han trykkede hans Haand, og med Haandtrykket fulgte nogle Guldstykker. Den Fattige blev herover saa glad, at den Rige glemte sin nylige Fare over den Fattiges Glæde. Manden fulgte Ali et Stykke paa Veien; og nu havde Unglingen ikke langt at gaae, inden han naaede behagelige Skove af Chypresser, Ahorn og Cedertræer, hvorigiennem han gik ned til Ruinerne af det gamle Babylon, som laae ved den mægtige Flod.

Nu stod han i Midten af de vidtadsprede ubetydelige Levninger, bevægede med Græs og Mos. Nogle Støtter og Mure stode endnu ved Strandbredden, og speilte sig i den rolig forbiglydende klare Eufrat. En Hyrde sad paa et Architrav, og blæste paa Rørfløite, medens hans Gedehjord trippede omkring, og nippede det høie Græs mellem Stenene. "Kiender du dette Sted?" spurgte Ali. — "Jeg har min Hytte her i Nærheden." — "Hvad betyde disse Steenbunkter?" — "Her skal engang have staaet en gammel Stad." — "Kan du Intet fortælle mig derom?" —

„Nei, det har været her saa øde i lang Tid; hverken min Fader eller min Bedstefader kan erindre sig det anderledes.“ Ally stod hensejnkent i Tanker. Det kom ham rørende for, at see den unge Hyrde sidde paa Stenen, som den sorgløse Nutid paa Oldtids Grav ved Kanden af Tidens forbiilende Strøm, den paradisiske Phrat, der saae Adams og Babels Fald, og som endnu ungdommelig rullede hen med sine friske Bølger. Ethvert usædvanligt Præg i de hensemudnende Steenklodse begejstrede ham; og han tænkte ligesaa meget derved, som den unge Hyrde intet, der plukkede Græsset af Stenene med Ally, ikke for at læse Indskriften, som han, men for at give sine Geder, hvad de ikke selv kunde naae.

Han begav sig henimod Aften igien paa Veien til Bagdad. Med Hovedet fuldt af Betragtninger streifede han over Heden. Den skønne Aften opmuntrede ham; det var køligt og klart, og Bagdad laae ham allerede, da han var gaaet nogle hundrede Skridt, saa tydeligt for Øine, at han ikke kunde Andet, end give sig god Tid, i den Tanke, at han kom tids nok. Han opholdt sig længe paa de yndige Sandøer. Maanen gik op, og skinnede saa klar, at den næsten gjorde Nat til Dag. Saaledes glemte han ganske Tiden; han følte sig træt, og da han noget borte saae en stor Steen med et udhugget Sæde, kunde han ikke lade være at sætte sig der med Haand under Kind, og stirre hen i den rolige, klare, køle Ørk. Palmerne susede i Vinden over hans Hoved. Men man forestille sig Ally's Forfrækkelse, da Vinden med eet lagde sig; thi han hørte Rilden risle nogle Skridt derfra, og lugtede de fæle Dampe, som Vinden før havde viftet til den modsatte Side.

Forfærdet sprang han op, og løb over hundrede Skridt tilbage. Han mærkede, at det pludselig traf op til et truende Uveir. Ved det svage Maanelys, der hvert Øieblik truede med at skjule sig bag tykke fra Horizonten drivende Skyer, kunde han netop skielne, hvad Vei han skulde hjem. Han ilede afsted, og for-

dømte den Bane, der bragte ham til ved mindste Anledning at slutte sig ind i sit eget Indre, som en Aftenblomst, uden at tænke paa, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham. Det blev alt mørkere og mørkere, Tordenskyerne skjulte Maanen, stærke Skrald rullede over hans Hoved, ingen Regndraabe faldt. En heed Vind susede gennem Orken, og oprørte Sandet, saa Alh idelig maatte lukke Dinene. „Lever der virkelig onde Aander,“ tænkte han, „som kunne skade Menneskene? Nei, Ustyldigheden er det sande store Salomons Segl, som selv ei den skrækkelige Ebliis formaaer at bryde.“ Han havde neppe udtalt dette, før et forfærdeligt Bælmørke tvang ham til at staae stille. Bludselig stode Himmel og Jord i en bleg Rue; en taffet Lynstraale knittede over hans Hoved, og slog ned lige ved Siden af ham i et huult Træ. I det samme brast skyllende Regn fra Skyerne, og Alh styrtede bedøvet af uhyre Tordenskrald til Jorden. Længe laae han saaledes. Endelig blev Alting roligt, og han hævede atter sit Hoved. Men hvor forfærdet blev han, da han i den mørkeblaa, maaneklare Nat saa en uhyre sort Ræmpe staae for sig paa Heden! Hans uformede Hovedknub rakte høit op i Lusten, og med et stort, blegtunklende Die i Panden betragtede han Alh. Alh vilde flygte, men Forfærdelsen bandt ham fast til Stedet. Skielvende stirrede han atter paa den uhyre Ræmpe, som han meente vilde knuse ham. Hvor glad blev hans Forundring, da han opdagede, at den frygtelige Skikkelse ikke var Andet, end en lang, fulsort Sky, den sidste Levning af Tordenveiret, med et Hul i Midten, hvorigiennem just Maanen straaede! Denne Opdagelse gav ham Modet ligesaa hurtigt tilbage, som han havde tabt det. Han indsaac, at det Hele ikke var Andet, end et Naturspil, der formodentlig ofte gientog sig i denne lumre Dal, og som havde givet Almuen Anledning til Overtro. Han skyndte sig nu afsted med nye Kræfter; og det varede ikke længe, inden han atter med et let Hierte gik over Tigerbroen, glad over saa lykkelig at have tilendebragt sit Eventyr.

Men den sorte Zelulu (thi det havde virkelig været ham, der havde sit Spøg af at forblinde den selvskogene Ungling) stirrede smilende efter ham med det gloende Die, og loe, saa det skælvede i Ørkenens Palmer. Derpaa rystede han Maanerne paa sit uhyre Hoved, foldede de store Luftmasser af sit Legeme i sig selv, og svævede hen over Brønden, hvor han forvandlede sig til en Skytøtte, og sank ned med et forfærdeligt Gyl. Fra nu af besluttede han at besnære og fordærve Unglingen, som vi ville bede Allah bevare med, hvad han selv kaldte, det store, salomoniske Segl.

Uly fandt ved sin Hiemkomst Huset i den største Forvirring og Bedrøvelse. Hans Fader var ikke tilstede, og da han spurgte efter ham, kunde Ingen svare for Sut og Taarer. „Hvor er min Fader?“ raabte han, „er han død? Bringer mig i det mindste til hans Liig!“ — „Ulykkelige Søn!“ sagde en gammel Slave, „ei engang hans Liig under den grusomme Skiebne dig at see. I dette Dieblif modtager han det dræbende Slag af Skarpretterens Haand; den ædle Ibrahims Legem er maaskee allerede kastet for Ravne og Ørne.“ Uly stod maalløs og bleg. Aarsagen til denne ulykkelige Begivenhed var følgende:

Saa billig og god en Mand Ibrahim end var, bar han dog et uforsonligt Had til Hussain, Kadi i Bagdad, og denne igjen til ham. Man pleiede i Byen at nævne Ibrahim og Hussain, naar man vilde give Exempel paa to uforsonlige Fiender. De vare opdragne i Huus sammen efter Forældrenes Død hos en fælles Baarørende. Intet er værre, end naar Mennesker af ganske forskjellig Tænkemaade ere nødte til altid at omgaaes. Uvenskabet og Maget voxer daglig; Samtalen er en evig Feide. Hussain var stolt og mørk, Ibrahim munter og levende. Nu irettesatte de hinanden jævnlig. Hiin holdt denne i sit Hierte for en letsindig Belystning, denne hiin for en kold Selvfierlig. Da de blev ældre, knyttedes Hadet fastere. Deres Formynder havde en deilig Datter, hvilken de

begge, som Lemmer af Familien, havde Leilighed til at see. Ibrahim blev forelsket; han haabede Gienfærlighed og Faderens Samtykke. Men da Hussain med sit gode Memme, sin Flid og Driftighed svang sig op til en anseelig Øvrighedsbetjening, fik han — mod Ibrahims Formodning — pludselig den skønne Mirzas og Faderens Ja. Ibrahim var ude af sig selv. For at hevne sig tog han kort derpaa to Koner; den ene skienkede ham Alh med Tabet af sit eget Liv. Mirza levede nogle Aar med Hussain, inden hun gav ham en Datter. Nu hengik der en rum Tid; Mirza døde, og Adskillelsen, der kører Had saavel som Venstabs, havde ogsaa næsten udslukt den muntre Ibrahims Had. Men et Tilfælde viste snart, at det endnu var friskt hos den stolte Hussain; og denne Opdagelse gød atter en Olie i Ibrahims Ild, som det lod til at kun Døden kunde slukke.

Ibrahim kom for to Aar siden tilbage fra en Reise, og bragte iblandt andre Kostbarheder et indiff Guldstof, hvis Lige aldrig var seet. Hussain hørte tale derom, og da hans Datter var voret op til en af Bagdads skønneste Piger, satte han sin Faderstolthed i, ved alle Kunstens og Rigdommens Midler at smykke dette deilige Barn. Han havde i Forbigaaende seet Stoffet i Ibrahims Bod; men da han ikke selv vilde købe det af ham, sendte han en Slave til ham med Begiering, at han skulde overlade ham Tøiet. Ibrahim betragtede dette som det første Skridt til Forsoning, og da han var af et blødere Sind end Hussain, og meget vel til Mode over sin lykkelige Reise, rakte han Slaven Tøiet, uden at tage Noget derfor, og lod ham bede Hussain modtage det til en Erindring om gammelt Venstabs. Kort derefter kom Slaven tilbage med Tøiet, og sagde, hans Herre havde fundet sig meget fornærmet over, at en Borger vovede at byde Radi Foræringer, hvilket altid meer eller mindre maatte ligne Bestikkelse. Et saadant Forhold kunde ikke finde Sted mellem en Øvrighed og hans Undergivne. Ibrahim skulde sige, hvad han vilde have for Stoffet; Radi

var i Stand til at betale det, skøndt han ikke aarlig, som en Kræmmer, slæbte sig Rigdomme hjem paa Kameler. Dette stolte Svar opbragte Ibrahim aldeles. Han tog Guldstoffet af Slavens Haand, og i det han skælvende sønderrev det, raabte han: „Siig din Herre, at saaledes sønderriver jeg de sidste Traade af vort fordums Vennskab; saaledes oprykker jeg de Blomster, Barndommen havde virket i vort Livs gyldne Grund, med Rode!“ — Om Aftenen sildig samme Dag, som dette var skeet, og Ibrahim alt længe havde luffet sin Bod, hørte han det bankte; han gik hen, og luffede op, men fandt Ingen. Neppe havde han sat sig ned, førend det atter bankede; han luffede atter op, men saae intet meer, end første Gang. Fortrydelig vilde han gaac ind igien, da det bankede langt stærkere, end de tvende forrige Gange. Nu sprang Ibrahim hurtig hen, og rev Døren op, i den Tanke at tugte den Uforssammede, som vovede at giæffe ham. I det han aabnede Døren, saae han en smuk midaldrende Kone staae for sig, klædt i Sort, med en Stok i Haanden. „Hvad vil du?“ raabte Ibrahim. — „Jeg har en Bøn at gjøre dig, min Søn!“ sagde hun. — „Nu da?“ — „Jeg har en smuk Datter, som skal have Bryllup om nogen Tid; men jeg er fattig, og kan ikke pynte hende, som hun fortjener. Giv mig det Guldstof, som du sønderrev i Morges! Det er godt nok endnu til os; for dig har det tabt sin meste Værdi. Naar vi miste vore gamle Venner,“ blev hun ved, „maac vi søge nye blandt Fremmede.“ Ibrahim, som var gavmild, gav hende Tøiet. Hun betragtede det opmærksomt, og sagde: „Det har lidt stor Brøst og Bræk. Det vil koste Flid og Umage at sye sammen igien; dog kan det bedres.“ Derpaa hilste hun Ibrahim venlig, og gik. Han havde aldrig seet hende siden.

Fra nu af gav den opirrede Ibrahim sin Harme daglig Lust i heftige Ord mod Hussain; hvad han sagde, blev bragt denne med Til sætninger af tjenstvillige Mander, og den snysende Kadi lurede kun paa en Leilighed til at hevne sig. Denne gaves ham hurtigere,

end han selv havde troet. Harun al Raschids menneske-
 tiærlige og milde Regiering, saa velgiørende den for
 Resten var, havde dog i visse Henseender ubehagelige
 Følger for ham. Den store Hob, som sielden frivillig
 ledes af det Gode, havde neppe mærket, at den ikke
 slavisk behøvede at staa for den ædle Kalife, før den
 med dumdriftig Forbovenhed begyndte at dadle hans
 Handlinger og bagtale ham. En Tidlang lod han det
 gaae hen, som uhmert; men Uforsammenheden tog til, al
 Raschids Blod, der, saa ædelt det var, dog ikke ophørte
 at være saracenisk Blod, begyndte at koge, og nu kund-
 giordes pludselig en Advarsel, at hvo som understod
 sig at laste Kalifens Handlinger, skulde straffes paa
 Livet. Denne Forkyndelse udkom et Par Dage efter
 Ibrahims Hienkomst, samme Morgen, hans Søn gik
 til Babylon. Han havde meget at bestille, blev den
 hele Dag i sit Huus, og kom først henimod Aften hen
 i en Khan, hvor han daglig pleiede at tilbringe nogle
 Timer. Han havde ikke talt med noget Menneske, og
 kiendte intet til Forordningen. Neppe var han traadt
 ind, før en Udraaber kom igiennem Gaden, og for-
 kyndte, at Enhver skulde begive sig til Side, da Bo-
 beide, Kalifens kiæreste Hustru, kom forbi med sine
 Slavinder, for at gaae i Moskeen. Ibrahim, der var
 oprømt, og just ikke pleiede at veie sine Ord, sagde:
 „Man siger, Harun al Raschid er den viseste Mand;
 kan ogsaa vel være, at han besidder sieldne Egenskaber,
 men i Henseende til Dwindfolk er han det skrobeligste
 Kiød og Blod, jeg har kiendt. Jeg har en Søn paa
 tyve Aar, som i den Henseende er ti Gange visere, end
 han. Det var bedre,“ blev han ved, „Kalifen sparede
 sine Kræfter noget mere til sig selv, end at øde dem
 paa sine Efterkommere.“

Neppe havde Ibrahim sagt disse Ord, før han
 blev grebet af Radis Tienere, og bragt for Hussain.
 Man tænke sig den arme Ibrahims Skræk, da han
 hørte sin Dødsdom! Han bad Hussain for deres
 Barndoms Venskabsskyld at redde ham Livet. „Bort
 Venskab“, svarede denne kold, „har du selv sønderrevet.

Der er Vidner paa dine Ord; jeg kan ikke redde dig. Alt, hvad jeg kan gjøre, er næste Divansdag at bringe dig for de Troendes Behersker, der har befaleet at see den første Overtræder af sit Bud, og at være tilstede ved hans Henrettelse."

Dette var Marsagen til det bedrøvelige Budskab, der mødte Ali ved hans Hiemkomst. Han stod bedøvet af Skræk, først en Herold fra Kalifen vakte ham. — „Bringer du mig hans graahærdede Hoved?" raabte Ali; „har allerede Bøddeløxen blodfarvet de tynde Sølvhaar?" — „Jeg bringer dig til din Fader," svarede Budet; „Kalifen har tilladt ham at tage Afsked med sin Søn før sin Død." — „Han lever endnu!" raabte Ali, og ilede til Slottet. Da han kom ind, saae han Kalifen paa sin Throne; foran ham paa Tæppet knælede Ali's Fader med bagbundne Hænder, et Sølvbæcken stod i Nærheden, og Skarpretteren havde allerede uddraget sit brede, skarpe Sværd. Ali trykkede sin Fader i sine Arme. „Jeg kan ikke omfavne dig, min Søn!" sagde den Gamle, „mine Hænder ere bundne; men jeg dør for dig. Faderfiærlighed loffede mig hine Ord af Munden, som berøbe mig Livet." — „Løser ham," sagde Kalifen, „lad ham omfavne sin Søn, før han dør!" Ali kastede sig ned for Kalifens Throne: „Giv mig min Fader tilbage!" raabte han. — „Jeg beklager eders Stiebne," sagde Harun al Raschid bevæget; „men jeg har svoret en Ed: Dens Blod skal flyde, som fremdeles foragter min Høihed og mine Belgierninger." — „O, saa er der endnu en Redning!" raabte Ali. „Er jeg ikke Blod af min Faders Blod? Lad da mit Blod flyde for ham, saa falder jeg som et Offer for din Gavn, og min Død løser dig fra din Ed!" — „Unge Menneffe! hvad tilbyder du mig?" sagde Kalifen mørk; „tro ikke at røre mit Hierte med et almindeligt Kunstgreb! Hvad jeg har besluttet, staaer fast, og ved den almægtige Guds Navn, dine Taarer formaae ikke at bøie mig." Ali knælede. „Hug til!" raabte han til Slaven, i det han udstrakte sin Hals. — „Hvad gjør du, min Søn?" sagde den Gamle.

— „Jeg efterligner min Fader,“ svarede Ali. — „Nei,“ raabte Ibrahim, „skaan ikke mine korte, regnfulde Winterdage, skaan din unge Vaar, mit Barn! der endnu længe kan smykke Jorden.“ — „En gold Drk med en græsselig Blodplet,“ sagde Ali, „hvorpaa mit Dje evig vilde stirre, var Livet mig, hvis du saaledes skulde berøves mig.“ — „Og din Elskede?“ sagde Kalifen; „hvor vil hun vride sine hvide Hænder!“ — „Hersker over de Troende! jeg har ingen.“ — „Hvorledes? Du elsker ei endnu? Har den almægtige Elskov endnu ei henrevet dit Hjerte?“ — „Jeg elsker Allah, min Fader, dig, min Fyrste! selv i min Død, thi jeg veed, du est ellers god og retfærdig; jeg elsker Naturen, Menneffene og alt Blomstrende; men intet enkelt qvindligt Væsen har endnu vundet min Aierlighed.“ — „Saa har jo altsaa Ibrahim Ret,“ sagde al Raschid smilende; „saa est du jo virkelig visere, end Kalifen. Staaer op!“ blev han ved; „Ingen af eder skal døe. Ibrahim har ikke overtraadt mit Bud; thi han kiendte det ikke. Han har heller ikke pralet med sin Søn paa Kalifens Bekostning. Min Ed fordrer ikke hans Blod. Tilgiver mig eders Dødsstræk! En Fyrste har sielden Leilighed til med egne Dine at see ind i det skjulte Hjerte. Kun paa den store Grændse mellem Livet og Døden forsvinde alle Forhold; kun saaledes kunde jeg lære at kiende eder, som jeg nu hunder. Gaf hiem, ærlige Ibrahim! du est af saa sund og munter en Natur, at denne Rystelse ikke vil have farlige Følger for dig. Og du, vise Ali!“ sagde han smilende, „om et Aar vil jeg tale med dig igien, og da vil jeg see, om du endnu er ligesaa viis, som nu.“ Da han havde sagt dette, lod han dem gaae hiem, ledsaget af kostbare Foræringer.

Til alt dette var Hussein Dienvidne. Man tænke sig, hvorledes denne udmærkede Naade maatte opflamme hans Had, og med hvilken Triumph Fader og Søn begave sig til deres Hiem!

Ibrahim levede nu atter roligt med sin Søn, som paa ny hengav sig til sine Studeringer. En Dag kom

en Slave op til Ali, og bad ham komme ned; hans Fader havde købt ham Noget paa Torvet i Dag. Ali gik ned, og forundrede sig ikke lidet ved at see en lille Vanskabning staae for sig i Slaveklæder med en høipullet Turban paa Hovedet, prydet med brogede Hane-fiære. Han havde en Puffel paa Ryggen og paa Brystet, bleggraae Kattespine, hvormed han skede, og Næsen hang ham, som en rødblaadig Drue, ned over Munden. For Resten var han munter, sund og frisk med samt sine Pukler; og med det høire trefantede Øie betragtede han Ali opmærksomt, medens det venstre trak sig ind, og stirrede paa sin egen Næsefreg.

Medens Ali forundrede sig over dette Ideal af menneskelig Hæslighed, kunde hans Fader ikke bare sig for Latter. „Er jeg ikke kommen i en lykkelig Tid paa Torvet i Dag?“ raabte han; „en Time tidligere vilde været for sild, sliig en Rift var der om ham. Jeg kan takke min Hurtighed for, at jeg fik ham for to hundrede Guldstykker. Tænk engang, min kloge Søn! du indslutter dig mellem dine fire Bæge, for, som en Bi, at indsuge den høieste Viisdom og Lærdom; og dog skal denne puffelryggede Slave, der aldrig har haft Tid til at sidde inde og læse Bøger, være saa lærd efter alle Kyndiges Forsikkring, at Ingen i hele Arabien eller Persien ligner ham. Man kan ogsaa see det paa ham, Viisdommen brækker ud af ham til alle Sider, saadan indvortes Overflødighed maa der være. Tag ham med dig! jeg skienker dig ham, til en Medhjælp i dine Studeringer og til en lystig Adspredelse i dine ledige Timer.“

Da Ali stod med sin vanskabte Slave paa sit Kammer, og denne saae den Mængde Bøger og Papirer, der laae rundt omkring, foldede han sine Hænder, og raabte ibrig: „Den vise Confucius maa vel sige: „Salig er den, som kiender sin Bestemmelses Hensigt! Den Wei, han skal gaae for at naae sit Maal, stiller sig banet for hans Øie. Uvisshed og Tvivl vige fra ham, saasnart han betræder denne Sti; Fred og Ro bestrøe ham Veien med Roser.““ Men han maa ogsaa

fige: „„Ulykkelig den, som holder Træets Grene for Rødder, dets Blade for Frugter; som holder Skyggen for Bæsenet, og som ikke veed at skille Middelet fra Hensigten.““

„Hvad vil du sige dermed?“ spurgte Ali. — „„Den Fordærveligste blandt Menneskene““, siger Sadi,“ blev den Anden ved, „„er en Lærd, som ingen Nytte gør med sin Lærdom. Jeg hører en Mølle klappe, men jeg seer intet Meel. Et Ord uden Værk er som en Sky uden Regn, som en Bue uden Stræng.““ Ali vilde prøve, om Slavens Kundskaber gik over flige Læresætninger, som han hyppig førte i Munden; han undersøgte ham, og blev forundret over hans Lærdom i den arabiske, persiske, indiske og chinesiske Wiisdom. „Hvad hedder du?“ sagde Ali. — „Da min Moder havde født mig,“ sagde Puffelryggen, „synes hun, jeg var saa god at kiende, at jeg intet Navn behøvede. Hun troede, man nok kunde skille Puffen fra Faarene, uden at hun bandt den et rødt Baand om Halsen.“ — „Est du en Mahomedaner?“ spurgte Ali. — „Mahomed kunde hverken læse eller skrive. Mithra er min Guddom. For den bøier jeg mine Knæe; ei mod Opgangen i Østen, men mod Nedgangen i Vesten.“ — „Saa tilbeder du Solen?“ — „Solen selv er kold, avler først Varme med den jordiske Luft. Jlden har skønne gule Lokker, funklende Dine; den opliver Alt med sin Kiærlighed, og brænder skønnest om Natten.“ — „Et Navn maa jeg dog give dig,“ sagde Ali. — „Jeg er ligesaa lille, vansør og hæslig, som den berømte Lokman,“ sagde Slaven; „og han var ligesaa klog, og vidste ligesaa meget, som jeg. Esop gik det ligedan. Mange mene, at disse To have været Een. Hvad To vare, kunne Tre være med. Rald mig Lokman, og tro paa Siælevandringen! Det er den sparsomste Tro, som sætter Skaberen i mindst Ueilighed.“

Ali vidste ikke, om han skulde smile eller forarge sig over denne formastelige Spøg. Han vidste ei engang, om det var Spøg; thi Alt, hvad den Puffelrygge (som vi efter hans egen Begiering ville kalde Lok-

man) sagde, var blandet med en vis frampeagtig Alvorlighed, der rigtig nok hyppigst gik over til bidende Spot.

Om Alstenen læste Ally høit følgende Sted i Boroasters Wiisdom:

Almagtens Kraft er til fra Evighed.
 To Engle lystre Almagt: Dyd og Last,
 Af Lysets, Mørkets Blanding, steds i Kamp.
 Båndt Dyden Seir, fordobles Lysets Glands;
 Båndt Last, da hæver Mulmet sorten Hoved.
 Slig Strid bestaaer til Verdens sidste Dag.
 Da dømmes Allah Last til evig Dval,
 Til evigt Lys og evig Glæde Dyd;
 Og aldrig blandes Lys og Mørke meer.

Da Ally var kommen til dette Sted, fik Lokman, der var i Bærelset, saa heftigt Næseblod, at han maatte gaae ud. Ally saae ham ikke mere den Aften.

Om Morgenens tidlig vaagnede han ved en Sang fra Hangen, hvortil hans Vinduer vendte. Han hørte en svingrende, men veløvet Stemme synge Følgende:

Baaren smiler med det Grønne,
 Blomsterknoppen rødmer smukt;
 Men for alt det friske Skønne
 Er Alhafis Hierte lukt.

Pigens elstovsfulde Miner
 Ei bevæge kan hans Bryst.
 Under sthyrtende Ruiner
 Søger han den svundne Lyst.

Ei han, som et Barn, vil lege
 Med en nyudsprungne Mø;
 Kun hans Hierte kan bevæge,
 Hvad der minder om at døe.

Hist paa Træets gamle Stubber
 Sidder han, af Veemod tung.

Dæf din Barm! han hader Knopper;
Søde Glut! du er for ung.

Ei han Læbens Rose kysser,
Ei han kiender Rieglighed,
I de længstforfaldne Dødsfer
Lider han, hvad Secler leed.

Søde Lyft, som eengang kommer,
Eengang kun, mens Hjertet slaaer!
Gaa; han kiender ei din Sommer
Meer, end han har kiendt din Baar.

Ally gik ned i Haugen, og fandt Lokman siddende under et Træ med en Strængeleg i Haanden. „Syn-ger du ogsaa?“ spurgte Ally ham. — „Derfor Ugle-ffrig kan kaldes Sang,“ sagde Lokman, „saa synger jeg, som Skovens befædrede Sanger.“ — „Din Gui-tarre klinger godt.“ — „Det lærte den af et Faar, da en Ulv slog Klørerne i dets Indvolde.“ — „Hvad var det, du sang?“ — „En mat Vise over et stort Emne, gjort af en af de Poeter, som bestandig bede os at tage Villien for Evnen. Skal jeg synge eder een endnu?“ Ally tillod ham det, og Lokman sang:

Sygelige Daarffab, du,
Som i svimle Phantasier
Til Erindringen dig vier
Uden Daad og uden Nu!
Siig, hvad vil, hvor vil du hen?
Til Forgængenhed igien,
For at finde, hvad du skatter?
Arme! hvad er da din Skat?
Skjygen i en Febernat,
Som i Drømme kun du fatter.

Om nu virkelig du stod
Hist i Østens Purpurblod,
Stod du da i Morgenrøden?

Her den er, og hist er Døden.
 Mellem Oldtids Taageslud,
 Mellem Fremtids Straalebrud
 Kan du kun Regnbuen finde.
 Nærm dig — og den vil forsvinde.
 I dit Døie staaer dens Skær,
 Altid fiern og altid nær.

Nyd da Livet sundt og stort!
 Saa har dine Helte gjort.
 Hæng veemodig ei ved Sorgen,
 Drøm ei bort din Foraarsmorgen!
 Livets Træ er dig forundt,
 Frugten gør dit Hierte sundt.
 Vogt dig for den skumle Stamme,
 Som gør Støvet alt for viis!
 Slangen leer — og Paradiis
 Luffer sig med Bredens Flamme.

„Denne Sang kender jeg,” sagde Ally, „og den har ofte behaget mig; men jeg veed ikke, den taber sit Værd og klinger mig ilde i din Mund. Det kommer mig for, som om jeg saae Slangen i Paradiis, der havde slynget sig om Livets i Stedet for om Rundskaabens Træ, for at saae Adam til at synde.” Lokman søgte at skjule sin Misfornøielse ved at gribe vilde, phantastiske Toner i Strængene.

Ally gif nu ofte ud igien til Tzasers Tempel, og Lokman fulgte ham. „Hvorfor gaaer du altid ad denne Vej?” spurgte Lokman engang; „ere de andre Forstæder ikke ogsaa smukke?” — „Jeg kender dem ikke saa godt, som denne,” sagde Ally. „Disse Omgivninger høre aldeles til min Barndom; ethvert Skridt minder mig om et Dieblif af mit foregaaende Liv, og har for mig noget usigelig Ræert.” Næste Dag, da de skulde gaae ud sammen, havde Lokman aflagt den smukke Dragt, Ally havde givet ham, og atter behængt sig med sin gamle lasede Slavekiortel. „Hvad er dette?” spurgte Ally; „hvorfor har du taget disse Bialter paa

igien? Har jeg ikke givet dig en smuk og anstændig Dragt?" — "Forlad mig, min Herre!" sagde Lofman; "jeg kender ikke min ny Dragt saa godt, som denne. Disse Omgivelser høre aldeles til mit foregaaende Liv; ethvert Gul, enhver Rist minder mig om et Die-blik deri, og har altsaa for mig noget usigelig Kiært." Alh forstod ham, og fandt, at han ikke havde saa ganske Uret. "Løb hjem," sagde han, "og skift Klæder; kom saa igien og gaa, saa vil jeg skifte Bei med dig."

De gik nu altsaa ud sammen af den modsatte Port, der vendte mod en anden Krumning af Tigerstrømmen. Her vare mange private Hæuger, omgierdede af høie Mure, men mellem disse dog smukke Alleer og Steenbænke, til Lise for den Vandrende. Alh satte sig paa en saadan Bænk, da han havde vandret noget omkring, og faldt som sædvanlig i Tanker. Da han vaagnede af sin Grublen, vilde han spørge Lofman om Noget; men han saa ham ikke. Han var altsaa nødt til at kalde flere Gange: "Lofman! Lofman!"

Den Lille kom frem af en tyk Hække, der stod ved Muren. "Kom dog, Lofman!" raabte Alh, "du maa sige mig Bested om Noget." — "Sligt lader sig ikke beskrive, min Herre!" svarede Slaven; "kom selv, og see!" — "Hvad skal jeg see?" — "Sust det, som ikke lade sig beskrive. Vil du høre lusludte Signesser om Rinder som Roser, Læber som Rubiner, Tænder som Perler, Hænder som Lilier, en Barm som oversnede Granatæbler, Dienbryne som Regnbuer? Kom selv og see, saa vil du finde en Uforlignelighed, der, da den er qvindlig, formodentlig ei engang altid ligner sig selv." Alh ilede til Busten, hvor han giennem et Gul i Muren kunde see ind i en deilig Hauge med herlige Vandspring i Marmorbækkener. Paa en Græsbænk sad den yndigste Qvindeskabning; andre skønne Piger omringede hende, saaledes som de blegere Himmels omringe Aftenstiernen. Hendes Ungdom blomstrede virkelig med al den Glæde og med alle de sieldne Farver, der ellers i Naturen kun findes hos de meest for-

skielige Ting, og som Lokman paa orientalsk Vis havde opregnet. Men foruden alt dette opdagede Ally en Ynde paa hendes Læbe, en Mand i hendes Øie, som hverken Rubinen kan funkse, eller Diamanten straaie. Uskyld og barnlig Munterhed oplivede hendes Ansigt; hendes Bevægelser vare saa naturlige og lette, som Zephyrens; og af den Venlighed, der herskede mellem hende og hendes Opvarterinder, sluttede Ally sig til hendes Guldsalighed. Ally stod henrykt i Beskuelsen af denne Skønhed. Han troede at see et Mirakel fra Himlen, hvilket intet Under er, naar man veed, at dette var den første qvindlige Deilighed, han havde seet uden Slør. Pludselig overtraf sig hans Ansigt med en høi Rødme. Han skælvede, i det han forlod Muren med fallende Skridt, og vinkte ad Lokman, at han skulde følge ham. Denne kunde ikke holde sig fra atter at kige ind, og mærkede nu, at Slaverinderne vare beskæftigede med at aflæde den Skønnede. De lange Haar rullede allerede ned over de blottede Skuldre, og det hvide Linn flagrede løst om det deilige nøgne Bryst. Tienstvillige Hænder løste den Smekkes Bælte. Paa alle Tilberedelser var det klart, at hun vilde betiene sig af det køle Bad i Aftenstunden. „Herre!“ raabte Lokman, „bi dog for Allahs og Prophetens Skyld, og drik Skaalen ud; det Bedste ligger paa Bunden.“ Ally tog ham forbitret ved Armen, og kastede ham tilside. „Disse uskyldige Under“, sagde han, „skulle ikke vanhelliges af Kierlighedens flammende, mindre af Velsystens skelende Blik.“ — „O, du er ikke klog,“ raabte Lokman, og fulgte ham fortrydelig. „Du kniber Læberne sammen for Manna i Ørken, du forsmæder en kølrig Drik paa Heden, naar den bydes dig. Du er ingen Muselman. En Muselman er velsystig, og elsker sandkelige Glæder; Propheten har tilladt ham dem i denne, lovet ham dem i den tilkommende Verden.“

„Propheten har ikke befaleet, hvad han har tilladt,“ sagde Ally. „Som Englen tog den sorte Draabe ud af hans Hierte, hvori Spiren laae til den dævelske

Sæd, saa kan ogsaa Dydens Engel rense ethvert Menneffes Hierte." — "Du er ingen Muselmand," sagde Lokman; "hverken Krig eller Elskov begejstrer dig." — "Nei," svarede Ali, "men Heltemod og Rærlighed." — "Reis til det taagede Europa!" raabte Lokman; "du er ingen Asiat; Nazarcæren fra Bethlehem har forført dig. Din Dyd er ikke Daad, kun Afholdenhed; dit Liv er en langsom Forberedelse til Døden."

Ali taug af Fortrydelse, og gik; dog glemte han snart Lokman. Den skønne Pige paa Græsbænken svævede stedse for hans Dine i sin hele Ynde; men saa levende som han saae hende, ønskede han dog Intet mere, end at forfriske sig Indbildningen ved et virkeligt Gienfyn.

Han kunde neppe oppebie næste Dags Aften; da den kom, gik han (uden at tage Lokman med), ikke til Tsasers Tempel, men til Steenbænken og Haugemuren.

Han satte sig først paa Bænken, og eftertænkte, hvem denne Hauge kunde tilhøre. Derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Alleen mellem Murene; og da han Ingen saae, kunde han ikke holde sig fra at standse ved Hækken, ja tilsidst fandt han sig drevet til at giennembryde den, og at see ind igiennem Hullet paa Muren. Han saae Intet; Haugen var forladt, Altting stille. Paa Græsbænken ligeover for ved Banded laae en Rose. Ali ønskede sig den. Han forestilte sig, at hun havde plukket den, at den var falden af hendes Bryst. "Mon hun dog ikke skulde komme?" tænkte han, og gik atter et Par Gange op og ned; derpaa gjorde han igien et Forsøg med at see ind.

Som han stod allerbedst, pikkede der ham pludselig Noget sagte paa Skulderen; han vendte sig om, og en venlig midaldrende Kone stod for ham. "Hvad seer du efter, min unge Herre?" spurgte hun ham smilende. Ali var forvirret. — "Jeg vil spare dig Svaret," fortsatte hun; "din lille Dverg har været her i Morges tidlig, og talt med mig om Alt. Min Frue ønsker ligesaa meget at see dig, som du at see hende."

Uden at vente Svar, tog hun Ali, som forvirret fulgte, ved Haanden, og ledte ham ind giennem den aabens-
staaende Hagedør i en tæt Løvhytte, hvor hun forlod
ham ved Indgangen. Den skønne Gulhyndy kom ham
i Møde, iført et tyndt sort Taftes Klædebon med korte
Ærmer, der forhøjede den naturlige fyldige Hvidhed
af hendes Arme, Hænder, Hals og Bryst. Hendes
Haar flød hende i lange Fletninger ned ad Ryggen;
et bredt Bælte besat med Edelstene slyngte sig om
hendes smalle Midie.

„Du vil forundre dig, min Herre!“ sagde hun
med naturlig Utvungenhed, „over at være bragt saa
pludselig til en ung Kvinde, du ikke kender. Jeg maa
skynde mig, jo før jo heller at sætte dig ud af en
Tvivl, hvori du muligen kunde svæve, til Skade for
mig. Viid altsaa, at ingen Marsag, hvorfor jeg eller
du behøver at rødmæ, driver mig til at gjøre dit Be-
kiendtskab. Dette raske Skridt stæer som den eneste
mulige Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneske at
kende, hvis aandrige Samtaler og behagelige Omgang
jeg saa længe har ønsket, at jeg umulig længer kunde
modstaae Fristelsen, da Tilfældet kom mine Ønsker i
Møde. Du maa desuden vide, det er ikke første Gang,
vi sees; vi have allerede længe kiendt hinanden.“

Ali forundrede sig meer og meer; han vidste ikke,
hvad han skulde svare. Den Skønne tog et langt
uigiennemsigtigt Slør, som laae i Nærheden, der kun
havde en smal Rift for Ansigtet, kastede det over sig,
gik nogle Skridt frem og tilbage, og sagde derpaa:
„Kender du mig nu?“ Ali studsede; det var hans
ubekiendte Veninde fra Tzaser's Tempel. — „Jeg er
vis paa, at du nu kender mig,“ sagde hun; „mit Navn
er Gulhyndy, jeg har alt længe kiendt dig, og bedre,
end du troer. En from Dervisch, med hvem jeg dag-
lig talte i Templet, har fortalt mig meget Godt om
dig. Jeg kan ikke negte,“ blev den skønne Gulhyndy
rødmende ved, „hvad han forsikrede mig, lader dit
Udseende til at holde. Min Amme (den Kone, som
lukkede dig ind, og som var mit daglige Følgeskab) er

en Christen. Hun har opdraget mig. Jeg maa beundre den Naade, hvorpaa Franterne opdrage deres Qvinder. De udvikle, de danne ogsaa deres Land. Vi stakkels Araberinder ere fordømte til at sidde som Fanger i Buret. Men jeg kan ikke holde det ud. Min gode Maria har begyndt min Opdragelse; og jeg beder dig, ædle unge Muselman, som saa langt overgaaer dine Jævnlinge! at fuldende den."

Det var umuligt andet, end at disse Ord maatte gjøre Indtryk paa Ali. „Elstværldige Ubekjendte!" raabte han, „ved Allah sværger jeg dig: jeg skal gjøre mig værdig til dine gode Tanker, og aldrig misbruge din Tillid." — „Nu kommer det kun an paa at udfinde en Mafse, hvorunder jeg daglig kan see dig. Spiller du noget Instrument?" — „Jeg forstaaer at spille paa Guitarre," svarede Ali. — „Fortræffeligt!" raabte Gulhyndy; „min Fader har lovet mig, at jeg skulde lære dette Instrument. Han har tilladt mig, i min Ammes Nærværelse at modtage daglig en Times Underviisning af en fransk Slave. Denne Slave maa du være. Vil du det?" — „Skønne Gulhyndy!" sagde Ali blussende, „jeg er allerede din Slave." Gulhyndy rødmede. „Du sætter dig alt i din Character; du siger mig Artigheder," sagde hun. „Det er en Feil, Franterne have; i saa Henseende staae vi Østerlændere over dem, vi sige reent ud vor Hiertens Mening." — „Det gjør ogsaa jeg," sagde Ali, „jeg har ikke fornegtet min Natur." — „Nu atter?" raabte Gulhyndy. „Jeg mærker, du er sledsfere, end jeg havde tænkt; jeg har maaskee gjort ilde i at komme dig saa oprigtig i Møde."

Nu blev der aftalt, at Ali skulde skaffe sig en fransk Dragt, og komme igien næste Dag med en Guitarre. Maria lukkede ham ud. Hun bad ham tilgive Lokman, som af Iver for sin Herre havde handlet uden Befaling. Den henrykte Ali lovede det. Han spurgte hende, hvem hendes Herskerinde var. — „Saa kær som hendes og din Lyksalighed er dig," sagde Maria, „saa spørg aldrig om, hvem hun er. Lad det

være dig nok, at hun hedder Gulhyndy. Hun ved ikke mere om dig, end at du hedder Uly. Det Dieblif, I begge vidste meer, vilde vende al eders Glæde til Sorg." Uly maatte sværge hende, at han vilde undgaae at vide meer. Han ilede nu hen for at købe en skøn Guitarre, og ventede utaalmodig næste Dag paa den Time, der atter aabnede ham Døren til hans jordiske Paradiis.

Den kom; han traadte ind i Gaugen, og blev ført i Løvhytten, som i Gaar; kun at Maria i Dag blev tilstede, og holdt sig i Nærheden af Indgangen til den lange Løvsal, der hvælvede sig langs med Hagemuren. Gulhyndy kom ham i Møde med langt større Pragt, end sidste Gang. Hun var paa persisk Wiis iført tynde brogede Silkekæder, der hang løst om Legemet uden Bælte. Det skønne Ansigt var omkranset med mange Rader ægte Perler og steenbesatte Spænder. Paa hendes Fingre havde hun Diamanter, indlagte i Sølvringe (thi Mahomedanerne tør ingen bære af Guld). De grønne Strømper sluttede sig yndigt om de velstøbte Been; og paa de smaae Fødder havde hun gyldne Skoe. Hun smilte, og sagde: „Tro ikke, kære Uly! at jeg har iført mig denne Dragt af Forsængelighed. Min Fader, som ynder Pragt, har nylig været hos mig, og jeg fik ikke Tid til at omklæde mig, inden du kom. Vi et Dieblif, saa skal du strax see mig her igjen, som jeg var i Gaar. Thi denne Brydelse er ikke selstabelig; jeg kan ikke dreie mit Hoved for Edelstene, og ikke bevæge Fingrene for Ringe. Din Lærling maa være naturlig klædt, naar hun skal modtage Underviisning paa den skønne Strængeleg, som jeg seer du har bragt med dig." Da hun havde talt disse Ord, gik hun bort med Maria. Uly stirrede efter hende; og skøndt han ønskede at see hende i den simplere Dragt, maatte han dog udraabe med Høifangeren, da han saa hende træde ud af Løvhytten i de rige Brydelsers: „Hvor deilig er din Gang i Skoene, du Fyrstedatter! Dine Rinder staae livsaligt i Spænderne, og

din Hals i Klæderne. Dine Dine ere som Duepine mellem dine Fletninger. Din Rantthed er som Palmetræet, og din Arm som Viindrueerne. Min Due i Klippeløsten! viis mig atter din Skabning, lad mig høre din Stemme; thi din Stemme er sød, og din Skabning er elstelig."

Det varede ikke længe, før hun kom igien i det sorte Klædebon. Hvor langt deiligere saae hun saaledes ud! Mellem Barmens svulmende halvdekte Hvelvinger, som blindede Alys Dine med deres Sne, hang en Rubin, der var blodrød af Forbittrelse, fordi den maatte staae tilbage for hendes Læber. En Sølvperlilie slyngte sig giennem hendes Løkker. Hun tog Guitarren i Haanden, og sagde: „Lad os ikke spille Tiden! Du skal ikke have taget den med forgieves; du maa virkelig lære mig at spille." — Alys maatte vise hende Fingersætningen. Hvor stielvede han ved at berøre de hvide Hænder, ved at tage om de trinde Fingre! Hun glædede sig, som et Barn, ved at kunne gribe de første Accorder. „Hvilken Sødhed ligger der i Grundtonernes Samklang!" raabte hun. — „Skønne Gulhyndy!" sagde Alys, „de hellige syv Toner klinge ligesaa himmelsk i deres naturlige Forhold, som de hellige syv Farver straae os fra Regnbuen. Alt, hvad vi høre og see, er ikke Andet end Gientagelsen og Omskiftningen af disse." — Hvorfor har dog Propheten forbudt Instrumenternes Lyd i Moskeerne?" spurgte Gulhyndy. — „Menneskestemmen", sagde Alys, „er det skønneste, Gud værdigste Instrument; Propheten har troet at burde offere Allah det Bedste. Vi, skønne Gulhyndy! ville ikke forsmaae Strængelegen i det jordiske Liv; thi den understøtter og hæver den svage Røst, den forbinder Mennesket med Naturen."

Det var Aften, og Solen dalede; den kastede sit sidste Skin ind i Løvhytten. „Vi maae nu skilles ad," sagde Gulhyndy, i det hun rakte ham Guitarren; „spil og syng mig til Afsted en Sang!" Alys Dine hvilede paa Aftenrøden, han præluderede længe i sagte Toner, derpaa havde han sin Røst saaledes:

Ton, søde Strænge! tolt med eders Klang,
 Hvad ei min Sang
 Formaaer at yttre for min Stabers Throne;
 Kling, hulde Lyd! et Echo af min Røst,
 Og smelt mit Bryst,
 Og understøt min Andagt med din Tone.

Tolt, som i Træet i den dunkle Dal
 En Nattergal,
 Din Kiærlighed, mens al Naturen sover!
 Lad risle, som i Aftensolens Blod
 Den klare Flod,
 Med sød veemodig Svulmen dine Bover!

Hvad intet Sprog at tolke var i Stand,
 Du tolke kan,
 Forstaaet saa vidt, som Himlens Bue hvælver.
 Naar Læben bæver og det fulde Bryst,
 Er Ordet thyst;
 Men Strængen toner saligt, naar den sfælver.

Alh havde nu saaledes flere Gange Leilighed til at see Gulhyndh, og hver Dag blev hun ham elskværdigere. Gengang fandt han hende bleg og forgrædt. Maria maatte gaae bort. „Skønne Gulhyndh!“ spurgte han med Deeltagelse, „hvad fattes dig?“ — „Seg vil sige dig det, Alh!“ sagde Gulhyndh, „jeg maa. Tilgiv en stakkels Pige, som ingen Ven har paa Jorden! Den ædle Siæl, der lyser af dit Ansigt, gav mig fra første Sieblik, jeg saae dig, Mod til at fortroe mig til dig. Naar du har hørt mig, vil du bedre, end nu, forstaae, hvor nødvendigt det var mig, at søge dit Raad og din Fortrolighed.“ Alh lyttede opmærksomt til, og Gulhyndh vedblev:

„Min Amme, har jeg sagt dig, er en Christen; hun har et godt Hierte, har haft megen Deel i min Opdragelse, jeg har hende meget at takke for. Kun i een Ting har jeg fra min tidligste Ungdom ikke kunnet føie hende: hun har villet omvende mig til den christne

Tro; men den Lærdom, min Moder gav mig som Barn, har luffet mit Hierte for hendes Overtalelser. Dog har hun ofte sat mig i stor Urolighed; og skøndt det ikke er lykkedes hende, at ombende mig til sin Religion, saa har hun dog gjort mig vaklende i min egen. Propheten, siger hun, udelukker den qvindlige Deel af Menneffene fra sin Himmel. Hvad stræber du efter? I dette Liv behøver du ingen overnaturlig Hielp, og i det andet Liv er den dig negtet. Men selv i dette, hvad est du worden ved Mahomedes grusomme Indretninger? Før dit Giftermaal — en indspærret Fugl i Buret, og naar du er gift, en ulykkelig Qvinde, som deler en vellystig Tyrans Gunstbeviisninger med hundrede Andre. Følg mit Raad, tag dine Juveler, og flygt med mig til Europa! Min Familie er stor og lykkelig, mit Land skønt og frugtbart, dets Qvinder i den høieste Agtelse. Mange Ynglinge ville kappes om at behage dig, og kalde sig lykkelige ved at faae din Haand. Den christne Kirke optager dig med Glæde som en elsket Datter i sit Skød, og hijsset venter dig den evige Salighed."

Gulhyndy holdt et Dieblif inde, for at høre, om Alh vilde sige Noget; da han taug, og med venlige Dine opmærksomt betragtede hende, blev hun ved: „Jeg vilde maaskee ikke have været stærk nok til at modstaae hendes Overtalelser, hvis ikke en forunderlig Omstændighed var kommen mig til Hielp. I en søvnløs Nat, da jeg laae paa mit Leie i den ængsteligste Kammer og Samvittighedsangst, faldt jeg pludselig i den sødeste Slummer. Jeg drømte, at Løftet adskilte sig i mit Kammer, og at der nedsvævede en yndig Fee til mig paa en Rosensky, som opfyldte Værelset med Bellugt. Hun var klædt i en himmelblaa Silkekiortel, over hvilken flød et giennemsigtigt Flor, indvævet med Sølvstierner. Paa hendes Hoved havde hun en Krone af Diamanter, og et Scepter af Smaragder i sin Haand. Hun bøiede sig over mit Hovedgierde, berørte mit Hoved med sit Spiir, og sagde: „Vær trøstlig, min Datter! flygt ei, og fornegt ei din

Tro. Dyden er en Blomst, som voxer under enhver Himmel. Vær trofast, uden at forsage! Jeg lover dig en Ungersvend, som skal elste dig og være dig tro; han skal være af Ismaels Stamme, som du, og boe i dine Pauluner."" Da hun havde sagt dette, forsvandt hun. Jeg har ofte seet hende siden, naar jeg var bedrøvet; hun svævede da blot ned, og betragtede mig et Dieblit smilende, hvilket gav mig Styrke for mange Dage. Men i to Maanedes har jeg nu ikke seet hende; og Maria trænger daglig paa mig. Saaledes traf jeg dig i min Nød. O, Ali! forlad ikke den frygt= somme Hind, der tager sin Tilflugt i dit Bæ."

Hvorledes skulde det været Ali muligt, længer at tvinge sine Følelser? „Gulhyndy!" raabte han, „denne Ungersvend har du fundet, som den gode Fæe lovede dig, dersom du vil nøies med min Kærlighed og min Trost." — „Ali!" sagde Gulhyndy, „lad ikke Med= lidenhed for en Ulykkelig bringe dig til at troe, at du elsker hende." — „Jeg har hidindtil ikke vidst, hvad Elskov var," svarede Ali; „men dersom det er en Fø= lelse, som fortrænger enhver anden, og gjør den kære Gienstand til det eneste Ønskelige paa Jorden, saa elsker jeg dig." Gulhyndy kunde ikke tale; hendes Arme omslyngede den Ulykkelige, og han drak den sødeste Salighed i det første Kys. — „Men, Ali!" sagde hun, efterat de havde fattet sig af den voldsomme Glæde, „du maa dog flygte, dog forlade dit Fædreland, hvis du elsker mig. O Allah! hvor kan jeg fordre det af dig?" sagde hun sukkende. „Nei, nei! jeg handler mod min gode Fæes Bærsel. Hun lovede mig en Veiler, med hvem jeg ikke behøvede at flygte; som skulde boe med mig i mine Pauluner. Al, Ali! det er umuligt med dig, og uden dig er Verden mig Intet." — „Fæ Mod, min Gulhyndy!" sagde Ali; „min Fader er en rig, anseelig Mand. Jeg kiender ikke din, men han vil Intet have mod vort Giftermaal, naar den rige Ibrahim beder om dig til sin Søn, og bringer den forlangte Brudegave."

Han havde neppe talt disse Ord, før den forfræfede Maria kom hurtig løbende, og raabte: „For Guds Skyld, mine Børn! fatter eder, saa kært eders Liv er eder. Din Fader kommer,“ raabte hun til Gulhyndy. „Spil!“ sagde hun til Ali. Ali tog Guitarren, og havde neppe grebet nogle Toner, før Hussain Råd hurtig traadte ind i Løvhytten. Man tænke sig Ali's Forsærdelse! Guitarren var nær falden af hans Hænder. Hussain betragtede ham opmærksomt. „Er det den græske Slave, min Datter?“ spurgte han, „som din Amme har skaffet dig til Underviisning i Musikken?“ — „Ja, min Fader!“ stakelvede Gulhyndy. — „Du er rørt? Du har grædt? Hvad vil dette sige?“ — „Min Fader! han har spillet og sunget en Sang for mig, som inderlig har bevæget mig.“ — „Er han sliq en Mester i at opvække Følelser?“ sagde Hussain. „Spil, Christenhund! lad os høre, om du ogsaa kan bevæge mig.“ — „Tilgiv din Slave, min Herre!“ sagde Ali; „Følelser lader sig ikke befale. For at den hulde Kunst skal kunne gjøre sin Virkning, maa Stemningen i Forveien være hos Hørerens.“ — „Du forstaaer altsaa at stemme i Forveien?“ spurgte Hussain, i det han betragtede Ali med et giennemborende Blik. Ali taug. — „Est du en frigiven Slave?“ — „Ja!“ — „Hvo har været din Herre tilforn her i Bagdad?“ — Ali nævnte et Navn. — „Du seer mig mere ud til at være en Araber, end en Franke,“ sagde Hussain med et betydeligt Eftertryk. — Ali vilde tale. — „Ja, det er saa!“ raabte Hussain; „jeg kiender det forhadte Ansigt, de affhyelige Træk igien.“ Han greb bleg til sin Side, men savnede Sværdet. „Vi et Dieblif,“ sagde han med tilskyndende Rulde, „jeg skal strax være hos dig igien.“ Han løb ud af Løvhytten, og klappede i Hænderne ad en Slave. Da endnu ingen kom, skyndte han sig op til Huset. Ali og Gulhyndy vare i den yderste Fortvivlelse. „Kom, min Elfte!“ raabte hun, i det hun omfavnede ham; „kun igiennem sin Datters Hierte skal han finde Veien til dit.“ — „Det var intet

haardt Stiold," raabte en hæs Stemme oppe paa Muren. „Kom, Herre! red dit Liv, og erkjend din Tieners Trost." — Ali slog sine Dine i Beiret, og saae Lokman siddende skrævs over Haugemuren med en Strikkestige, som han hurtig hiskede ned til ham. Ali omfavnede sin Elskede, og søgte en Redning, der ligesom kom fra Himlen. Han stod snart paa den anden Side af Muren med Lokman, der bragte ham om et Hjørne i Stiul under nogle tykke Buske. Da det var mørkt, skyndte han sig hjem med Lokman, takkende ham for hans Trost og for hans frække Mod.

Det Første, han derpaa gjorde, var at tale med sin Fader, og at aabenbare ham Alt. „Dersom du har din Søn kjær," sagde han tilsidst, „saa overvind dit Had, gaa med mig til Huzzain, begier hans Datter for mig, ræk ham Haanden til Forlig, lad eders Børns Kiærlighed forvandle eders Fiendskab til Venst." — „Er det muligt, min Søn?" raabte Ibrahim; „kan en Videnst saa aldeles henrive dig, at du glemmer derover, hvad du skylder din Fader? Jeg skulde fornede mig for din Fornøielses Skyld?" — „Er det da at fornede sig, at forsones sig med sin Fiende?" spurgte Ali. — „Jeg har eengang gjort et Skridt til Forsoning," sagde Ibrahim, „som blev stændig afviist, og jeg har svoret ved Allah, saa vist som Guldstoffet blev sønderrevet, at Huzzain nu for evig skulde være revet fra mit Hierte. Fat dig, min Søn! tving din Videnst. Der er skønne Piger nok i Bagdad. Jeg er rig, og kan købe dig deilige Slaver. Men tænk aldrig paa en Forening med Huzzains Blod; det var en Forening mod Naturen, din Bryllupsdag vilde worde din Faders Dødsdag."

Alt hvad Ali bad, saa hialp det ikke; den ellers blide Ibrahim blev saa opbragt, som han aldrig havde været mod sin Søn, og han vendte ham Ryggen med de Ord: „Li, og glem din Daarlighed, hvis jeg ikke skal forbande det Dieblit, da din Moder fødte mig dig til Verden. Den, der elsker Huzzains Datter, kan ikke

elste mig; jeg maa betragte en Saadan som min Fiende, der har lagt Raad op imod mig."

Ali var alene, han var i Fortvivlelse. Lokman nærmede sig ham. "Hvad er du bedrøvet over?" spurgte han. — "Skiebnen negter mig min Lyksalighed paa Jorden," sagde Ali. — "Naar har Skiebnen negtet dig den?" spurgte Lokman; "det maa have været, da jeg ikke var tilstede." — "Gaa bort!" raabte Ali; "er jeg ikke uhykkelig nok, at du endnu altid blot skal komme med din Spot?" — "Jeg kommer ikke altid blot med Spot," sagde Lokman, "jeg kommer ogsaa undertiden med Strikfestiger." — "Tilgiv mig!" raabte Ali, "Smer=ten bragte mig til at glemme din Belgierning." — "Nei," svarede Lokman, "jeg tilgiver Alt, kun ikke enfoldig Hielpeløshed." — "Og er jeg da ikke hielpeløs?" — "Ingen kan hielpes lettere, end du, naar du selv vil." — Ali betragtede ham forundret: "Spøger du, eller er det dit Alvor? Er der en Nei til Redning? Tal!" — "Har du da reent glemt Kalifen og hans Raade?" spurgte Lokman. — En Straale af Haab faldt i Ali's mørke Siæl. — "Gaa til Kalifen," sagde Lokman, "aabenbar ham Alt! Det vil fornøie ham; det vil smigre ham, at du endelig ogsaa er fanget i Riærligheds Net. Du har fundet Raade for hans Dine; han vil lee, og gibe sine Befalinger; et Ord af ham er Grundvolden til din Lykke." — Ali fattede Mod. Dog sagtnedes hans Glæde ved nøiere Efter=tanke. Han tænkte paa Hussains Harm og hevngierrige Sind. "Skal jeg gaae, maa jeg gaae strax," sagde han; "i Morgen er det for silde. Hussain er ond, han er Kadi, og har Magt til at sætte sine onde Forsætter i Værk." — "Gaa gaa endnu i Aften!" sagde Lokman.

Ali svøbte sig i sin Raabe, og gif. Det var allerede temmelig silde; men det var smukt Veir, og Maanen skinnede. Da han kom til Paladset, saae han det funkle med utallige Lys, og hørte Musik. "Alt," tænkte han med et bange Hierte, "Kalifen giver en Fest i Aften; der er intet Haab om at faae ham i Tale, og

i Morgen er det for silde." Hvad han troede, blev stadfæstet af Dørvogternes Ord; de sagde: Kalifen talte ikke med Nogen saa silde; han maatte komme igien i Morgen. En af dem sagde: „Hvad kan denne Fremmede have at tale med Kalifen om? Hvi har han svøbt sig i den store Kaabe, og kommer ved Nattetide? Forvirring er i hans Ansigt. Hvis det var en Forræder, som vilde myrde Kalifen i en hemmelig Samtale? Jeg holder det for bedst, at vi bringe ham til Kadi, at han bliver i hans Huus i Forvaring i Nat; i Morgen kan man jo lade ham løs igien, hvis han findes uskyldig." I dette Forslag samtykte Udskillige af de Andre. „Det er ikke første Gang," sagde de, „sligt Forsøg er giort. Kalifen er for høihiertet til Mistanke; men det er hans Tieneres Pligt, at sørge for hans Sikkerhed." — Man tænke sig Ali's Forfrættelse, da allerede Nogle af Bagten lagde Hænder paa ham, for at bringe ham til Hussain! I sin Forvirring rev han Rappen tilside, og raabte: „Jeg er Ali, Ibrahims Søn. Kalifen kender mig, og har viist mig udmærket Naade. Jeg har noget Vigtigt at tale med ham om; og I ville paadrage eder hans høieste Unaade, hvis I behandle en fredelig Borger som en foragtelig Løsgænger." — Til Lykke for Ali kiendte Een af Bagten ham; paa dennes Ord lode de Andre ham gaa, med den Forsikring: det var umuligt i Aften at tale med Kalifen, han maatte komme i Morgen igien.

Ali gik nu i sin Forvirring en lang Tid op og ned ad Gaderne. Han vilde ikke med uforrettet Sag vende tilbage til sin forbittrede Faders Huus. Han havde Alt at frygte af den opbragte Kadi. I denne Sorg satte han sig paa en Bænk ved Tigerfloden.

Han havde ikke siddet længe, før han saae tre gamle Dervischer med langsomme Skridt at komme op ad Gaden. De hilste ham; men han blev det neppe vaer. Den Ene nærmede sig ham, og satte sig hos ham, medens de Andre fortsatte deres Vej. — „Bliv ikke vred, min Herre!" sagde Oldingen, „at jeg, uden

at kiende dig, tiltaler dig saa frit; men naar man intet Bekiendtskab har, saa maa man gjøre sig det. Vi ere Dervischer fra Basra, hidreiste for at tale med Kalifen i et vigtigt Erinde. Uheldigviis ere vi komne for silde; han giver en Fest i Anledning af en ny Slavinde, han har faaet i sit Harem, og vi maatte forlade Slottet med uforrettet Sag. Vi havde haabet at kunne sove i Slottets Forgaard i Nat; men denne Giestfrihed er af Omsorg for Kalifens Sikkerhed heller ikke mere tilstedt. Nu have vi vandret omkring over en Time, og endnu ingen Plads fundet i noget Herberg. Jeg er den Eldste og den Trætteste. Tillad mig at hvile lidt ud hos dig her; maaskee mine Staldbrodre imidlertid ere lykkeligere i at finde Huusly."

"Det gjør mig ondt," sagde Ali, "at jeg just i Aften aldeles ikke er stemt til at more Noget med mit Selskab; men hvis du gaaer til min Faders Huus" (han nævnte Navnet og Gaden), "saa vil han med Giestfrihed modtage eder, og gierne beholde eder hos sig, saalænge I ere i Bagdad. Ville I gaae med, skal jeg vise eder Veien. Det er desuden ikke godt, at vi opholde os saalænge paa Gaderne; thi Radis Tienere have Befaling, at gribe alle dem, som findes der over en vis Tid om Natten." — "O, for Radis Tienere have vi ingen Rød!" sagde Dervischen; "Radis Tienere gjøre sig i Aften til Gode i Anledning af den Lykke, som hans Datter nyder." — "Hvad vil du sige dermed?" spurgte Ali. — "Ei!" svarede Dervischen, "det er jo just hende, som er bragt til Kalifen; det er for hendes Skyld, Festen holdes. Dersom den Kiærlighed varer ved, som Kalifen blev optændt af ved at see hende første Gang, saa kan hun gjøre sig Haab om at vorde optaget mellem hans kiæreste Hustruer." — "Det er umuligt," raabte Ali. — "Det er vist og sandt," blev den gamle Dervisch ved. "Faderen har selv bragt hende til Kalifen, og udbedet sig det som en Raade for sin Trost, at han vilde optage hende mellem sine Slavinder endnu i Aften, og gjøre hende til sin Medhustru endnu i Nat." — "Hvad?" raabte

Uly. „Ha, jeg maa tale med Kalifen; han maa gibe mig hende tilbage! Jeg nedhugger Bagten, hvis den sætter sig til Modværge; jeg nedhugger Kalifen, og derpaa hende og mig selv.“ — „Unge Menneske! er du rasende?“ sagde Oldingen; „vil du begaae den skammeligste Misgierning? vil du myrde de Troendes Behersker? Den blotte Uttring er jo allerede den høieste Majestæts-Forbrydelse.“ — „Jeg gaaer,“ raabte Uly fnysende; „jeg kan døe med Gulhyndy, men jeg kan ikke overleve hendes og min Bane.“ — „Hvad Bane?“ sagde Dervischen; „maa det ikke være hende den høieste Ære, at sluttes i Harun al Raschids Arme?“ — „Himmel og Jord!“ raabte Uly, og vilde bort. — „Vi dog et Dieblit,“ sagde den Gamle; „saml din Fornuft, kom til dig selv igien! Er det muligt,“ blev han ved, „at een og samme By kan indslutte to Mennesker af saa yderst forskielligt Sindelag? Dig har en hurtig Forelskelse gjort til en blodgierrig Tiger, og der er en Ungling her i Byen, ved Navn Uly, der skal være et saadant Mønster paa koldsindig Afholdenhed og Fornuft, hvad Rærlighedssager angaaer, at hans Rngte endogsaa er naaet til Basra.“ — „Denne Uly er jeg selv,“ raabte den Ulykkelige. — „Du Uly? Umuligt! Uly er jo viis.“ — „Den høieste Viisdom er Rærlighed,“ raabte Uly. „Men hvad staaer jeg her og spilder Tiden hos dig, og imidlertid — ha!“ Han rev sig løs fra den gamle Mand, og vilde til Slottet. — „Siden det da er dig,“ sagde Dervischen, „og du har saadan Hast, saa vil jeg ikke opholde dig. Men dersom Lidenstaben tillader dig at høre et fornuftigt Ord, saa hør: Du har, uden at kiende os, tilbudt os Natetely; derfor ere vi dig Forbindtlighed skyldige. Som fromme Mænd er det desuden vor Pligt, at hielpe enhver Rettroende med hvad vi formaae. Jeg seer hisset mine Staldbrodre komme tilbage. Hør mig: følg med os! Vi ville bringe dig til Kalifen. Dit Forsæt, at nedfable Bagten, er en Afssindighed, som du selv med en Draabe koldere Blod maa forkaeste. Vi ville gaae med dig. For at faae Udgang, ville vi

fige, at vi komme fra Statholderen i Basra om vigtige Ting. Naar vi da staae for Kalifen, ville vi som Religionens og Dydens Talsmænd kaste os for hans Fødder, og udbede os din Brud. Maaskee røre vi ham. Maaskee røres han af din Tilstand; hvis ikke, er der jo endnu Tid til at gjøre Alt, hvad Fortvivlelsen byder dig."

Ali takkede den gode Dervisch for sit Tilbud. De tvende Andre blev snart underrettede om Sagen, og vare strax ligesaa villige, som den Første; men det kostede dem meget, at faae Ali til at samtykke, der, saa forstyrret han var, dog indsaae, hvad de for hans Skyld udsatte sig for.

Det kostede dem ikke meget, at komme ind; da de havde talt et Par Ord med Bagten, lod den dem strax gaae forbi, og viste den ældste Dervisch Værelsheden. Man førte dem op giennem flere Værelser i en prægtig Sal, klar af utallige Børlys, med Kalifens Throne i Baggrunden. Salen var fuld af unge Dvinder, som forlystede sig med Spil og Dands; men Ali's Dine kunde endnu hverken opdage Kalifen eller Gulhyndy. „Hvor ere de?" sagde han blegnende til den ældste Dervisch. — „Kalifen er formodentlig gaaet ind i sit eget Værelse med sin unge Brud," sagde denne. „Arme Ali! jeg frygter, vi ere komne for silde." Ali svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch sig høit til at lee, tog sin Hætte af Hovedet, lod sin Kappe falde, og stod nu som Harun al Raschid for Ali i sin fyrstelige Pragt. „Vise Ali!" raabte han, „skal jeg saaledes see dig her igien, i en Tilstand, hvori du ikke er et Haar visere, end din Kalife?" Med disse Ord tog han ham ved Haanden, og førte ham ind i et Sideværelse, hvor Gulhyndy strax kom ham i Møde. „Modtag din Brud af min Haand!" sagde han; „hun er din, og jeg opgiver ganske min Ret til hende. Dog vil jeg ikke handle egenmægtigt i denne Sag; jeg har sendt Bud efter eders Fædre, og haaber at overtale dem til at samtykke." Han havde neppe

talt disse Ord, før man allerede bragte Hussain og Ibrahim.

„Hussain!“ sagde Kalifen streng, „jeg har Marsag til at være høilig fortørnet paa dig. Du har ikke bragt mig din Datter for min Skyld; du har brugt mig som et Middel til din Hevn. For at hindre Ali og Gulhyndys Forening, har du offret mig denne Pige, som vilde været ulykkelig, dersom ikke Fortvivlelsen havde givet hende Mod til at aabenbare mig Alt. Giv dit Samtykke! Det er den eneste Maade, hvorpaa du igien kan vinde min Naade.“

„Herster over de Troende!“ svarede Hussain, „du har Magten; men du est god og retfærdig, og vil ikke misbruge den. Fra det første Dieblis, jeg saae, at min Datter vilde vorde skøn, besluttede jeg, hun skulde enten tilhøre dig, eller Ingen. At jeg saa pludselig blev nødt til at fuldføre min Beslutning, var denne Unglings Skyld, en Søn af min affagte Fiende, der ikke har forlangt min Datter til Ægte, men har lumskelig sneget sig ind i mit Hus, for at forføre hende. At jeg gav dig, hvad jeg troede for godt til nogen Anden, kan umulig fortørne dig. Du er dit Folks Fader, og vil ikke i Unnaade forskyde din Slave, som i sin Nød tager sin Tilflugt til din Beskyttelse.“

„Jeg veed den hele Sammenhæng,“ sagde Kalifen, „Gulhyndy har fortalt mig Alt, og jeg veed, hun har underrettet dig om det Samme. Gjør ingen Udflugter! Min Villie er, at du og Ibrahim skulde forliges, og gjøre eder selv og eders Børn lykkelige.“

„Min høieste Ulykke“, svarede Hussain, „vilde denne Forening være. Døden er mig kærere. Jeg beder dig, min Herre! dersom jeg har viist dig nogen Trost og Glid i min lange Tjeneste, saa beløn den med ikke at berøve mig mine Faderrettigheder, berøv mig ikke Villien over mit Barns Skiebne.“

„Hun kan ikke vorde min Hustru,“ sagde al Rashid. — „Svar er da hendes Ulykke,“ sagde Hussain; „tillad da mig og min Datter at begibe os hjem igien, at svøbe os i Sæl og Afse, og i Stilhed at begræde

din Unaade!" — "Og du, Ibrahim?" sagde Kalifen, i det han vendte sig til ham; "gør du intet Skridt for din Søns Lykke?" — "Herster over de Troende!" svarede Ibrahim, "jeg mener ikke, at en Mand bliver ulykkelig, fordi han mister en Kvinde, til hvem hans Hierte for et Dieblit har hængt sig. Hvis saa var, maatte jeg være ulykkelig i høi Grad; thi Hussain er just den, som har skilt mig ved min Brud, ved min Ungdoms Glæde og Haab. Jeg haaber, min Søn vil ikke finde det umuligt, at dele sin Faders Stiebne, og at lide det, som jeg i min Ungdom leed; en Lidelse, som jeg af Erfaring veed kun varer et Dieblit, og hvorfor der gives hundredefold Trøst."

Blodet begyndte at stige al Radschid til Hovedet, og hans Dine sunkede med en Ild, som pleiede at være Forbudet paa en frygtelig udbrydende Bredde; dog tvang han sig endnu. "Er det eders uroffelige Beslutning," spurgte han, "at modsætte eder disse unge Menneskers Lykke og min Villie?"

Begge Fædrene mærkede Kalifens Sindsbewægelse. Hussain blev rolig; men Ibrahim blegnede. Han kastede sig i Støvet for al Raschid. "Jeg er din Slave," sagde han, "din Villie skee, du er viis. Du handler som Prophetens Blod, som Religionens og Folkets Skytsengel. Jeg giver mit Samthkke. — Min Søn kan tage sig flere Koner," tænkte han ved sig selv; "han kan forskyde den, han før har havt. Jeg afstaaer ikke saa meget, som Hussain, og kommer ham ikke nærmere for det."

Hussain betragtede ham med et iskoldt, foragteligt Smil. — "Og du?" sagde Kalifen til Hussain. — "Herster over de Troende!" svarede Hussain, "din Villie skee. I Morgen holder jeg min Datters Bryllup; men i Aften vil du ikke forhindre mig i at tage hende hjem med mig i mit eget Huus. Mys Forlovede kan ikke tilbringe Natten i Kalifens Harem." "Tag hende!" sagde Kalifen; "men med dit Liv staaer du mig inde for hende." — "Jeg staaer inde med mit Liv," sagde Hussain rolig, tog sin Datter ved Haanden, og gif

bort. — „O, lad ham ikke gaae!“ raabte Ali. „Gulhyndy! min Elskte!“ Hun vendte sig om, og betragtede Ali med et smerteligt Smil, derpaa gik hun med sin Fader. Kalifen trøstede Ali, som fulgte hjem med Ibrahim i den største Uvisshed og Bevægelse.

Da Hussain var kommen hjem, befalede han sin Datter at gaae strax til Sengs, at staae op med Morgenrøden, bade sig, forrette sin Bøn, og berede sig til en lang Reise, de havde at gjøre sammen. Den arme Gulhyndy tilbragte Natten i Bedrøvelse, i den fikke Formodning, at hendes Fader havde tilberedt Alt til Flugt, og at hun for sidste Gang havde seet sin Ali.

Om Morgenens tidlig traadte Hussain ind til hende; da han saae hende ligge paa Knæ i en ivrig Bøn, traadte han sagte tilside, til hun var færdig, og befalede Maria at gaae paa sit Kammer. Derpaa sagde han: „Det glæder mig, min Datter! at have seet dig saa ivrigt bede. Jeg tvivler ikke om, at Allah vil tilgive dig den Synd, du har begaaet mod din Fader og mod din Ære her i Verden. Paa Jorden er det nu med os forbi. Min Fiende har seiret; han har bundet Kalifens Hierte, og Harun al Raschid vil betiene sig af Magten, og lade mig henrette, dersom jeg ikke fører ham i hans Ønske. Da nu, saalænge jeg har levet, Æren stedse var mig af langt høiere Værd, end Livet, saa foretrækker jeg ogsaa langt heller min Død, end min Skændsel. Dog vil jeg ikke forlade denne Verden, før jeg har sat dig ud af Stand til at bestemme mig videre ved en affhyelig Forbindelse med min af-sagte Fiendes Søn. Propheten har givet enhver Muselmannd Ret til at tugte deres Børn, og gjort dem til Herrer over deres Liv. Som en fornuftig Gartner, der indseer, at den Blomst, han med Omhyggelighed har plantet og pleiet, i Fremtiden vil blive fordærvet af Ormen, bryder jeg dig altsaa af, du skønne Knop! før du skændigen visner. Jeg tager dig med mig i de evige Boliger, og haaber, med god Samvittighed at forsvare min Sag. Lovet være Allah, Skabningens Herre, Herskeren paa Dommедag, det allerbarmhjer-

tigste Bæsen!" Med disse Ord tog han en Dolt af sin Barm, og stødte den i den deilige Gulhyndys Sierte. Han holdt hende et Dieblif i sine Arme, og betragtede den Blegnende, hvorpaa han lagde hende sagte ned paa Jorden. Derpaa tog han en Silkesnor frem af violblaa Farve, lagde sig den om Halsen, snørede til uden at skiælve, og forkortede saaledes frivillig sine Dage, sin Stolthed og Uforsonlighed tro.

Morgenens derpaa lod Kalifen sende Bud efter Husfain og Gulhyndy. Man fandt deres Liig. Allys Taarer vædede Gulhyndys blege Ansigt; men de vakte hende ikke atter til Live. Det er Mahomedanernes Skik, tre Timer efter Døden at jorde deres Affiælede. Husfain og hans Datter bleve altsaa bragte i en Gravhvælving uden for Byen, og bisatte. Alh fulgte sin Gulhyndy. Da Alle vare gangne bort, blev han siddende ene paa Kirkegaarden ved Gravhvælvingen. Den var nylig tilluftet; i den klare Nat straaede Maanen stærkt paa Begravelsesmuren. „Jeg maa see hende endnu engang!" raabte han efter en lang Tausshed, i det Taarerne finge Magt over den stumme Smerte. „Den hellige Maane maa endnu engang bestraale hende i mine Arme, førend det skønne Legem falder til Støv." Han saae i det samme Noget pusle i det høie Græs mellem Gravene. I den Tanke, at det var Graveren, gik han derhen, for at bede ham hielpe sig med at vælte Stenen bort. Da han kom nærmere, opdagede han Lokman. Alh gikste ved at see den lille Bantrebning paa dette hellige Sted. Det kom ham for, som om han i det blege Maanestien saae meget fælere og lumskere ud, end ellers. „Hvad vil du her?" spurgte Alh ham. — „Hielpe min Herre, som jeg altid pleier," svarede Lokman. — „Jeg trænger ikke mere til din Hielp," raabte Alh. „Du er Skyld i hendes Alhffe, hendes Død; du har forført mig til at see hende: uden mig havde hun levet endnu, og været lykkelig." — „Vilde du heller ønsket, at du aldrig havde seet hende?" spurgte Lokman. — „Gaa," sagde Alh; „beed Graveren komme hid til mig, og gik selv hjem!" —

„Graveren er ikke hjemme,” svarede Lokman; „jeg ved, hvad du vil, og kan hjælpe dig bedre, end han.” — Du skal ikke vælte Stenen fra denne Grav,” raabte Alh. — „Det vilde ogsaa kun nytte lidet,” sagde Dvergen, „thi hun er der ikke.” — „Hun er hos Allah,” vedblev Alh; „men hendes Legem hviler her. Jeg har selv indstødt Liigkisten i denne Hvælving, og ikke forladt Graven siden.” — „Hvor hendes Legem er, er hun med,” sagde Lokman; „men ingen af Delene er i denne Gravhvælving.” Som han sagde dette, tog han et Dødningebeen, der laae i Nærheden, pikkede tre Gange sagte paa Stenen, og den sprang tilside af sig selv. „See engang ind!” sagde Lokman. Alh stirrede ind, og saa Hussains og Gulhyndys Liigkister aabne og tomme. „Himmel! hvad er det?” raabte Alh, og sønderrev sine Klæder. — „Gulhyndy er ikke død,” sagde Lokman, „hun lever endnu og for dig. Naar du vil see hende, saa gaa en Nat over Heden. Sviil dig ved Alh Hammamhs Kilde, og gaa ned i de babyloniske Ruiner. Imod Vesten er en Hule, omhælvbet af gamle Marmorstene; ved dennes Indgang vil du finde mig færdig at føre dig til din Elskede. Forjag Frygten af dit Hierte, og sat ingen uværdig Mistanke til din Ven og Beskytter!”

Da Lokman havde sagt dette, gik han bort, og forsvandt mellem Gravene. Nogle smaa blegblaae Lys, som flammede ud af Jorden, betegnede Veien, hvor han var gaaet. Alh stirrede efter ham; han vaagnede ligesom af en græsselig Drøm. Han vidste ikke, hvad han skulde tænke. Maanen skinnede bleg paa Gravhvælvingen, og Bæggen var lukket. Natte-duggen faldt tungt paa Græsset, og Faarehyllingerne peb i de vaade Straae.

Anden Deel.

Midt i Høiasien (det ældste, men tillige mindst bekiendte Land i Verden) strækker sig en uhyre Jordryg, hvis Egne skilles fra hverandre ved endnu høiere og goldere Biergaase. Grunden bestaaer af grovt Sand og Kiselfifer, hvorimellem dog ofte findes de skønneste Edelstene. Hist og her, i den gode Aarstid, findes græsrigge Steder, hvor Mongolerne drive deres Kvæg. Det største Strøg er ganske nøgent uden Træ eller Busk. Hist og her sprudle Kilder, som snart atter forsvinde i Afgrunden. De høie Bækkener i Sneebiergene ere Vandbeholdninger, hvorfra utallige Smaastrømme flyde ned giennem Kisterne til alle Sider, og danne de uhyre asiatiske Floder. Store Steenhobe ere satte i kort Afstand fra hinanden, for at vise Karavanerne Veie; ved Steenhobene ere Brønde udgravede til Lædskelse i den stærke Hede. For Resten findes der mange Bittersøer paa disse Høider, der langt borte have et rødtligt Udseende. Den vilde Hest Dscheggetai løber her omkring i Hobetal; letbygget som et Muulæsel, med sin ranke Hiortehals, sin skønne Isabelfarve, farer den som et viftende Flyvesand over Heden. Alle Europas tamme Huusdyr: Hunden, Katte, Oxen, Kendsdyret, Hesten, løbe her i deres oprindelige Vildhed, og føre Krig med de endnu vildere, aldrig betvungne Løver, Tigre og Bærdere, og med

de gruelige Slinger, som ruge i Kløsterne, og hvisle frem i Tusmørket. Hist og her have Ahabarbragraverne bygget sig Hytter paa Fjeldfæstningerne under friske Cedere, de eneste menneskelige Stabninger, som betragte den vilde Natur.

I disse uhyre, ubekiendte Strækninger findes Egne, indsluttede af høie Biergrader, hvor den skønne Natur endnu blomstrer i en paradisisk Ungdomsfylde, som endnu intet dødeligt Dø har seet. Her leve Vænderne i den store Natur, som i Stabellens første Dage, førend det endnu faldt Allah ind, at danne Mennesket. De vælge deres Ophold efter deres Sindelag. De onde Vænder sværme gierne om paa de goldeste, ufrugtbare Steder. De leve i mørke, fugtige Huler dybt under Jorden, og sadle natlig de pestsvangre Binde, for at hiemsøge Menneskene ved Asiens frugtbare sydlige Strande. De gode Vænder leve i svale Grotter, paa deilige frugtbare Steder, ved Kilderne's Udløb, og svinge sig ofte i Morgenrøden giennem den himmelblaa, kølige Luft ned til Arabien, Persien og Indien, for at vederkvæge og vejlede de Mennesker, som gjøre sig værdige til deres Hielp. Det hele ubekiendte forunderlige Land kalde Østerlænderne Ginnistan; og skøndt de vide det paa Jorden, troe de det dog utilgængeligt og adskilt fra alle andre menneskelige Egne.

I en saadan deilig Grotte, hvor de vandklare Krystaller trængte sig frem som Fjstapper giennem malmsprængte Stene, slog den skønne Gulhyndy igien sine Dine op, vakt af den sprudlende Kilde i Baggrunden, der sprang ned i en Musling af sleben Jaspis. Den forbiflydende klare Flod tiente hende strax til et Speil, hvor hun saae sig selv, da hun reiste sig, i den yndigste Morgendragt. Hun havde neppe betragtet sig et Par Gange, og sukket af Forundring og Bestyrtelse, førend Alt blev levende omkring hende. Af Floden steg Vandjomfruer med Siv i Haaret, Vandet flød dem bestandig ned ad de sneehvide, glatte Brysthvælvinger. I deres Hænder havde

de Strængelege, som de holdt mod Bølgerne i Flo-
den; disse kvulpede mod Strængene, og det gav en
underlig Klang. I Træerne hang deilige nøgne
Drengebørn med spraglede Binger; deres loftede Haar
flagrede dem om Hovedet som Løv, og Morgenrøden
bestraalte de æblerøde Kinder. Giennem Biergkløsterne
stak underlige Skiffelser deres Ansigter frem: alvor-
lige, blege, prydede med Kroner af Guld og Edel-
stene. De havde blanke Gongonger i Hænderne af
Sølv og Malm, hvorpaa de sloge. Guldhjudy's For-
undring steg til det Høieste, da hun hørte de selsomme
Skabninger synge følgende Chor:

Klipper, Floder, Træets Binde
Hilse Dalens Hersterinde
I den aarle Stund.
Deilig efter korte Blund
Eft du atter.
Evas unge Datter!

Som naar sig i Løv indfatter
Jomfrurosen i den kolde,
Baade Foraarsnat:
Knap har den med Mørkets Trolde
Synkende forladt
Jorderige,
Før man atter skuer stige
Rød i Solen Vaarens bedste Skat.

Skønne Pige!
Saadan dig det gaaer.
Rosens Lige,
Uden Rummer,
Dvæget af den korte Slummer,
Nyfødt du i Morgenrøden staaer.

Derpaa forsvandt de besynderlige Skabninger igien,
og hun hørte, som før, Rilden risle, Træerne susse,
og Echoet deraf lyde giennem Hulens Hvælvinger.

Kort derpaa kom en Glare hvidklædte Piger ind i Grotten, og bredte et Tæppe for hende, der dæktes af de herligste Retter. De lagde et Hynde for hende, og endnu et til en Anden, neiede, og sagde: „Din Engel kommer.“ Derpaa gik de bort. Gulhyndy var endnu ikke kommen sig ret af sin Forundring, da under et talrigt Følge af dandsende og syngende Bæsjener en deilig Yngling indtraadte, langt kosteligere smykket, end Kalifen i Bagdad. Det friskeste Purpur flød ham ned fra Skuldrene; for Resten var han i snechvid Silke, med en Krone af glødende Rubiner paa sit Hoved. Han satte sig, og bad Gulhyndy gjøre det samme. Da de dandsende og syngende Chore vare traadte tilside, sagde han: „Gulhyndy er nu salig i Paradiis.“ Hun taug, og skielvede. Den skønne Konge gav sig til at nyde af de Retter, man satte for ham; efter et Dieblis Tausshed sagde han: „Gulhyndy er i Nydelfernes Bolig, hun nyde uden Frygt!“ Gulhyndy stod op, og kastede sig for hans Fødder. „Mægtige Bæsen!“ sagde hun; „jeg kan Intet nyde. Min Nydelse var kun lidet jordist, medens jeg levede i Støvet, mindre nu, da en hellig Magt har hævet mig til dit Eden. Skienk mig min Alh, naar han har endt sine Dage! Indtil den Tid vil jeg drømme mig Grindringen tilbage i disse Egne, og forberede mig paa en saligere Evighed.“ — „Er jeg da mindre luffig, end du?“ sagde den unge Konge, „og nyder dog. Tag een af disse Frugter! dens Saft er himmelsk, dens Nydelse aandelig.“ Gulhyndy neiede sig til Jorden; det var hende umuligt, at modtage det Gble, han rakte hende. Saa skøn som han var, havde han Noget i sit Ansigt, der var hende modbydeligt, og der ligesom advarede hende, ei at tage Frugten. Han smilte, og stod op. „Den jordiske Natur maa luttres,“ sagde han, og gik. Gulhyndy var nu ene den hele Dag. Hun gik ud af Grotten i skønne Egne. Henimod Aften ved Solens Nedgang begyndte Hungeren at plage hende. „Kan man virkelig føle saa jordist en Trang i et saligt Liv?“ tænkte hun. „Al nei, jeg

er ikke salig. Jeg føler mig saa jordist, som før. Dyb Beemod og Længsel betager mig; jeg er ikke lykkelig. Savnet og Afsteden ligger trykkende paa mit Hierte." Som hun sagde disse Ord, faldt hendes Vine paa en Brødfrugt, som stod og hvælvede over en Kilde. Den saae hende saa uskyldig ud. Hun plukkede nogle Frugter, spiste dem, øste sig Vand af Kilden med den hule Haand, og drak. Det tarvelige Maaltid vederqvægede hende; hun følte sig styrket. Den nedgaaende Sol tilsmiilte hende fra de dybe Kløfter af Horizontens Sneebierge; den kastede sine Straaler paa den guldløvede Bust Djaac, som vorte ved Strandbredden. Flyvende Fiske svang sig med deres Sølvfinner i de sidste Straaler. Gulhyndy gik rolig under Aften-
sangen af qviddrende Fugle til sin Grotte. Hun faldt i en sød Slummer paa sin Løibænk, hvor en venlig Drøm viste hende Alh.

Den anden og de følgende Dage gik det ligesaa. Den unge Konge kom hver Dag i større Pragt. Han talte venligt med Gulhyndy, han lod opføre Dands og Musik, han sang selv for hende, medens hans Vine tielent betragtede hendes Indigheder. Gulhyndy blev taus, besejdet og kold. Hun nød ikke af de læckre Retter, man satte for hende; hun aabnede hverken sit Ore eller sit Hierte for hans Sange. Han smiilte bestandig ved Afsteden, og sagde: „Den jordiske Natur maa luttres.“ Gulhyndy var glad, naar han gik. Hun vandrede da ud i de skønne Egne. O, hvor ønskede hun sig Alh her! Man kan ikke tænke sig større Naturskønheder, end dem, hun saae. Imellem de mange deilige Fugle elskede hun især en Fasan af den prægtige Argusart. Den blev strax i de første Dage tam for hende, gik ved hendes Side, og stod for hende i Solen med sin gule Krop, med de sorte Pletter paavingerne, Hovedet og Halsen rød, med en blaa Fiærbust. Naar hun strøg den, udbredte den sin trefodslange Viste med gulbrune Fiære, der pralede med de store aflange Vine. Hun fandt i de friske grønne Enge en stor Mængde af den herlige Plante

Ginfeng, som Østerlænderne skatte saa høit, som vederqvæger, og helbreder for alle Sygdomme. Hun tvivlede ikke om, at hun var i et Paradiis. Kun til Engelen, som man kaldte ham, kunde hun intet Hierte-lav fatte. Hun følte endog en Slags Afsty for ham. Han forekom hende at være en Vellystens Mand; og saa smuk han var, troede hun dog at spore Træf, som bragte hende til at tænke paa et Menneske af den fæleste Hæslighed, hun et Par Gange havde seet paa Jorden: Lokman, Allys Slave.

Gengang, da hun gik over Marken hen i Skoven, sprang en gruelig Løve hende i Møde med udspilet Gab. Da den kom nærmere, stod den stille, krummede sin Ryg, lagde sig ned paa Forbenene, og stirrede paa hende, som om den hvert Dieblig vilde anfælde hende. I første Dieblig blev Gulhyndy forfækket, men hun fattede sig snart, og stod rolig. I det samme kom den unge Konge fra Jagten under Hornenes Klang. Da han saae Løven i den truende Stilling mod Gulhyndy, ilede han til, og dræbte den med sit Sverd. „Jeg har reddet dit Liv, skønne Pige!“ sagde han. — „Umuligt, min Herre!“ svarede hun; „mit jordiske Liv, siger du jo, at jeg har mistet, og det evige kan kun en god Samvittighed redde, og kun syndige Tanker tabe, for hvilke Allah bevare mig!“ — „Jeg priser dit Mod og din Estertanke,“ sagde den unge Konge ærgerlig, og gik fortørnet bort.

Da Gulhyndy havde været der nogle Dage, og bestandig blev ved at være, som hun pleiede, sagde den unge Konge; „Det er min Pligt, skønne Gulhyndy! at vise dig, hvad du ikke ønsker at see. En uværdig Dødelig offres din Tølelse, og gjør dig uskikket til høiere Glæde. Har du Lyst til at see Ally en gang?“ — „O,“ raabte Gulhyndy, „und mig denne Salighed, og evig skal jeg takke dig!“ — „Du skal saae ham at see i Aften i din Grotte,“ sagde den unge Konge. Om Aftenen, da Solen var gaaet ned, og Maanen skinnede ind i Grotten, kom han igien, som første Gang, i Purpurkaabe, med Rubinkronen paa

Hovedet. Den straalende underligt i Maanelshjet. „See ind i det Dybeste af Gulen, hvor Alt er mørkt,“ sagde han; „men vogt dig under Synet for at betragte mig, thi da vil pludselig Alting forsvinde.“ Han slog med sin Stav, og giennem en lysende Runddeel i den bælmørke Baggrund saae nu Gulhyndh Alh i en fremmed ung og deilig Qvindes Arme. „Skønne Zulima!“ hørte hun ham sige, „elsk mig; Gulhyndh er død, og min forrige Kiærlighed med hende.“ Gulhyndh blegnede. Pludselig fattede hun sig; hun erindrede sig, hvad den unge Konge havde varet hende for, dreiede hurtig sit Hoved, uden at han mærkede det — og saae nu — i Stedet for den skønne Yngling — Lokman staae ved hendes Side, med de affhyelige Pukler, de skelende Øine, og Hane-fæerene i den spidspullede Turban. Han blev neppe vaer, at hun betragtede ham, førend Synet forsvandt, og han stod atter i sin forrige Skønhed.

„Hellige Allah! mægtige Prophet!“ raabte Gulhyndh, i det hun kastede sig paa Knæe, og strakte sine hvide Arme mod den straalende Maane; „red mig fra den Onde, bortfiern Forsøreren, som ængster mig.“ Hun havde neppe sagt dette, før den unge Konge var forsvunden. Maanen skinnede klar. Hendes tro Argus kom ind i Grotten til hende, og lagde sig ved hendes Side. Fuglene sang i Buskene; Kilden, som var standset i Grotten, rislede; og Gulhyndh faldt i en Drøm, hvori Alh atter stod for hende, lagde Haanden paa sit Hjerte, og sagde: „Sag er Gulhyndh tro.“

Fra dette Dieblif af saae hun ikke meer den unge Konge. Hun nærkede sig af Jordens Rødder, Skovens Frugter og Kildevand. Ingen Nymphe eller Væsener lode sig mere see. Hendes Hjerte var roligt. Haabet vaagnede paa ny. Hun blomstrede som en Rose i Dalen, gjorde mange nydelige Dyr tamme, og gik som en Hyrdinde mellem dem. Hver Morgen og hver Aften gjorde hun en Bøn til Allah om atter at see sin Alh, og hver Nat saae hun ham i Drømme.

Medens det nu gif Gulhyndy saa vel, befandt hendes Fader sig, da han vaagnede, i den ganske modsatte Tilstand. Hussain laae, da han atter slog Dinene op, paa et goldt Fjeld udstrakt i Solen med Strikken om Halsen. Forstuet af en Mængde Mhy, som omsusede ham, sprang han op, plaget af den heftigste Tørst, der ikke gav ham Tid til at gjøre Betragtninger. Han løb omkring som en Affindig, men fandt ingen Kilde, der kunde lædste ham, intet Træ engang, der kunde vederqvæge ham med sin Skygge. Just i det Dieblig, han vilde styrte magtesløs til Jorden, blev han en Hule vaer, temmelig rummelig, som Solen skinnede ind i. Længer inde faldt nogle Dagstraaler ned gennem et Hul i Loftet. Hussain gif ind, han saae et Bord udhugget i Klippen, en Steenblok var der som Stol. Paa Bordet stod et Træbæger, og i Nærheden hørte han en Kilde. Det første, han gjorde, var at tage Bægeret, løbe hen dermed til Kilden, fylde det og drikke. Derpaa fyldte han det endnu engang; men da han følte det alt for køligt i Skyggen af Hulen, og frygtede for Feber, tog han Bægeret med sig, satte sig i Solen ved Indgangen af Hulen, og drak langsomt. Som han drak, kom det ham for, som om Noget bevægede sig i Bægeret. Han saae deri, og blev en Igle vaer, som krummede sig paa Bunden. Hussain fastede Bægeret, Bæmmelse betog ham, han blev nødt til at kaste alt Vandet op, og faldt i Asmagt til Jorden.

En stærk Rusken vakte ham. Han slog Dinene op, og saae en liden Bantrevning staae for sig, med Puffel for og bag, skelende Dine og Næsen hængende ned over Munden, som en knudret Drue. Han var for Resten sort klædt, havde et Skiødskind som en Biergmand, og en sort Hue paa Hovedet. I Haanden holdt han en Stav med en Ørehammer, saaledes som Biergsfolkene bruge den til at hugge Metallerne løs med. „Hvad gjør du her?“ spurgte han. „Hvem har givet dig Lov til at gaae ind i min Hule? til at kaste mit Bæger i Sandet? til at sove paa mit Gulv?“ —

„Tilgiv mig, Herre!“ sagde Hussain, „jeg er en Ulykkelig. Hvordan jeg er kommen her, veed jeg ikke. Jeg har engang været Kadi i Bagdad, det mindes jeg. Jeg havde en smuk Datter, som vilde gifte sig med min Fiendes Søn; det vilde jeg ikke tillade. Hvad der siden er skeet, skjuler sig som en taaget Drøm for min Erindring.“ — „Du er gaaet herind uden min Villie,“ sagde den lille Biergmand, „du har kastet mit Bæger paa Gulvet, du har ikke villet tillade din Datter at gifte sig — alt dette fortjener Straf.“ Med disse Ord tog han den skælvende Hussain, og førte ham ind i en Hule, hvor det iiskolde Vand evig faldt ned, som et Styrtebad, gennem utallige Rister i Afgrunden. Hussain maatte staae paa et smalt Klippestykke, hvor han uagtet sin Feberhystelse ikke turde røre sig, for ei at styrte ned i Brønden. Da han havde staaet saaledes en Tidlang, tog Biergmanden ham ud, og kastede ham paa Sandet i Solen, hvor han laae uden at kunne røre sig. Derpaa fyldte Biergmanden atter Bægeret med Vand, tog et sort Brød af et Jndelukke, og satte det for Hussain med de Ord: „Drik, spis, og vær min Slave! Vov dig ikke tyve Skridt fra Hulen! Hvil, at du kan være stærk til Arbeid, naar jeg kommer igien!“ Saa gik han. Hussain greb efter Brødet. Hungeren tillod ham ikke at smage, hvor oret det var. Men da han greb efter Vandbægeret, og atter fandt Iglen deri, var han nær ved at fortvivle. Han søgte efter en Øvst, hvormed han kunde rage den ud, men fandt ingen. Han satte atter Bægeret hen. Men tilsidst kunde han ikke holde det ud; han greb til, og drak. Den dræbende Tørst overvandt Modbydeligheden. Neppe havde han drukkit, før Iglen hængte sig ved hans Læber, og han faldt i Usmagt igien. En Rusk vækkede ham atter. „Har du nu igien kastet mit Bæger paa Gulvet?“ sagde den lille Biergmand. Hussain skælvende. — „For denne Gang vil jeg skaane dig for Straf,“ sagde Biergtrolden. „Følg mig!“

Hussain maatte gaae ud med ham paa Heden. „Det er mig af Vigtighed, at finde Guld og Edelstene

til mine Kroner," sagde Biergtrollden. „Endnu er du for svag og for uerfaren til at arbejde i Bierget; jeg har for det første bestemt dig til et lettere Arbejde. Du skal opsoge mig Guldsand og Edelstene paa Heden. Hver Aften maa du i det mindste bringe mig tre gode Stene og tre Lod Guld. Hvis ikke, kan du vente din Ladhed straffet." Hvilket Arbeid for den uhyggelige Husfain! Han maatte hele Dagen gaae i det gylde Sand i den brændende Solhede, og søge. Det var sielden, at han tilfredsstillede sin grusomme Herre, som haardelig straffede ham med Hunger og Tørst og det iiskolde, voldsomme Bad. Al hans Føde var det orede Brød, nogle Frugter, og Vand af det fæle Bæger. Men han havde allerede vant sig saaledes til Iglen, at han ikke mere brød sig om den; tværtimod, det var hans eneste Ven og Legekammerat. Naar hans Hænder vare hovne af at rage mellem de skarpe Stene, og hans Fødder af at gaae derpaa, satte han Iglen paa Bablerne, som da lindrede ham Smerten i Hænder og Fødder, ved at udsuge det usunde Blod. Saaledes tilbragte han lang Tid. Hans Stolthed og Hovmod, der fordum havde gjort ham og hans Datter saamegen Ulykke, forsvandt efterhaanden. Iglen havde udsuget hans hidsige Blod; hvad han havde tilbage, løb mildere giennem hans Sierte. Kun mod Ibrahim vedblev han at føle et stedsebarende Had og en Affky, som om han havde været Marsagen til hans Elendighed.

Men det er Tid, at fæste et Døie tilbage igien paa Uly. De første Uger af hans Utrøstelighed vare forløbne, Fortvivlelsen havde udstormet, og Haabet, som atter vorte og trivedes, begyndte at minde ham om det eneste Nødanker, den eneste Redning, der var tilbage: Lokmans Hielp. I Førstningen gyste han for den Tanke, at tage sin Tilflugt til en ond Mand. Siden tænkte han: „Er det da sagt, han er ond? Hvad har han gjort, som beviser Ondskab? Paa Heden ved Uly Hammamys Rilde har jeg ikke seet Andet, end hvad der var naturligt. Lokman har tient mig med

sin Rundskab, søgt at drage mig fra min Gensomhed, skaffet mig at see og tale med min Elskede, reddet mit Liv fra hendes Faders Hestighed, og givet mig Haab, da alt Haab var udslukket. At han er hæslig, at han har noget Spottende i sit Ansigt, at der steg blaae Flammer af Jorden efter ham — hvad siger det? Er han en Mand, saa maa det jo være ham en let Sag, at være Herre over sin jordiske Nabenbaring. Var han en fædsk Mand, saa vilde han vel have vidst at vise sig i Forsørelsens meest lokkende Stikkelse. Men det forsmaaede han. Det er et af de lunefulde Bæfener, som blande sig i vore Handlinger, og som gøre Menneffene lykkelige eller ul lykkelige, eftersom det morer dem. Han har fattet Godhed for mig, og det vilde være en Daarlighed af mig uden Lige, ikke at gøre Brug deraf."

Det var Alh en let Sag, at faae Tilladelse af sin Fader til at vandre engang ud til Babylon igien. Den Gamle var glad ved, at der var Noget, der kunde fornøie Sønnen, og haabede, at Alh snart vilde forvinde sit Savn. Alh tog altsaa sin Badsæk paa Ryngen, og vandrede ligesom første Gang; dog tog han sig i Agt for ikke at glemme Tiden. Han gik over Heden i den behageligste Morgentøilighed, og der mødte ham Intet af Betydning paa Veien. Først da han kom til Alh Hammams Kilde, begyndte han at forundre sig, thi denne Kilde var som forvandlet. Palmerne rundt omkring vare friske og grønne; Blomster omhvælvede dens Stand, og han mærkede Intet til Svovldampe; tværtimod, da han kom nærmere, saae han det yndigste Væld flyde ud med klare Straaler. En huul Smaragd hang i en Guldkæde ved Brønden, og indbød ham til at drikke. Han havde allerede Skaalen i Haanden, havde allerede fyldt den, da der ligesom overløb ham en Gysen. Han kastede Vandet bort, lod Skaalen hænge, og gik videre. Han tilbragte Middagen hos sin gamle Bekendt, Vandhenteren, og henimod Aften vandrede han til Ruinerne af Babylon.

Han gik længe, inden han fandt det omtalte

Sted. Solen begyndte allerede stærkt at dale; den kastede sine sidste Straaler paa nogle med Bedbend ombygne Kvaderstene, og nu blev Alh mellem dem en Indgang vaer, og troede at see Lokman staae i Indgangen. — „Kommer du endelig?“ sagde Lokman. „Jeg har ventet dig over en Time. Hvad fattes dig? Du seer bleg og forstyrret ud. Du har ingen Tillid til mig. Hvorfor drak du ikke af Vandet? Har jeg ikke sagt dig, at uden Tillid kan Intet lykkes?“ — „Jeg har Tillid,“ sagde Alh. „Hvo du end er, mægtige Mand! bring mig til Gulhynch.“ — „Jeg er et Menneſte, som du,“ sagde Lokman; „et ſtaffels godlidende Menneſte, ſom finder Fornøiſe i at hielpe Andre, uden at tænke paa ſig ſelv. Mine Grandſkninger have aabnet mig Vinene for adſkillige af Naturens Hemmeligheder. Min Kunſt har jeg brugt til din Redning; thi du har bundet mit Hierte. Jeg har opdaget nogle gamle prægtige Svælvinger af det for lang Tid ſiden nedſunkne Babylon, og dem har jeg indrettet til din Nytte. Du kan nu boe her med den deilige Gulhynch, ubekendt og lykkelig. Om Dagen kunne I vandre i de ſkønne Egne, og om Natten ſlutter det herlige ſunkne Slot eder i ſit faſte Skjød. Jeg vil tiene eder, ſom hidindtil; og min Glæde ſkal være, ſom før, at viſe eder min Hengivenhed og min Troſtab.“ Da han havde ſagt dette, tog han Alh ved Haanden, og førte ham ned ad nogle Steentrapper.

Alh fulgte villig; men da han havde talt tre Hundrede Trin ned i Jorden, og endnu ikke mærkede Enden, begyndte han at ghyſe. Det var bældmørkt omkring dem; Lokman havde kun en Lygte i Haanden, hvoraf Skinnets ſaldt ham ſelv i Anſigtet, og viſte Alh de ſøle Træk. Det kom ham for, ſom om Lokman ofte fordreiede ſit Anſigt, og ſmiilte ſpødf. Da Alh havde talt tre Hundrede Trin, ſtandsede han, og raabte: „Hvor fører du mig hen? Jeg kan ikke gaae længer. Gulhynch er en Lyſets Engel; hun kan ikke være i Underverdens mørkeſte Boliger.“ Lokman gav ſig ſaa høit til at lee, at Hulen rhyſtede, og Lyſet gik ud i

hans Lygte. „Er du bange i Mørke?“ sagde han; „vel! det skal snart vorde lyst.“ Med disse Ord slog han sin Stok mod Fjeldvæggen. Den revnede, og Alh befandt sig paa et deiligt Sted, hvis Lige han aldrig havde seet. Han stod som i en stor gothisk Kirke. Pillerne af bruunt Porphyr hævede sig rankt i Beiret, som Træstammer, og udbredte ovenover deres grønne Hvælvinger af Smaragder, som Løvpletninger. I Baggrunden af Hvælvingen stod en lysende Kugle paa et Alter af halvgiennemsigtigt Krystal, rød som en Fuldmaane. Det saae ud, som naar Maanen i Horizonten straaler ind i den dunkle Skov. I denne Kirke ginge de giennem en snever Gang, ved hvis Ende de traadte ind i et muntert Værelse med Bæggene glatslebne af det hvideste Marmor. Midt i Kammeret hang en Lysekrone af Diamanter, og i Baggrunden var et Purpurforhæng for en Alkove. Paa hver Side af Alkoven stode tvende Malmkløver, saa kunstigt dannede, at man skulde troet, de vare levende, hvis ikke Malmglødsen havde overbevist om det Modsatte.

„Du er nu i din Glædes og i din Bestemmelses Havn,“ sagde Lokman. „I denne Alkove slumrer Gulhyndy, som Himlen har bestemt for dig. Hun strækker dig sine Arme i Møde, og det kommer an paa dig selv, hvilket Dieblif du vil være den lykkeligste Dødelige. Til til hende, og gør hendes kærelige Drøm virkelig. Naar I vaagne i Morgen, saa gik ind i Kirken hisset med din Brud, knæl for Maanens glødende Billed, og kald Allah og Propheten til Vidne paa eders Pagt. Saa ere I Egtefolk, og Fremtiden vil bestrøe eders Bane med Roser.“ Da Lokman havde sagt disse Ord, gik han hen til Alkoven, og slog Purpurforhænget tilside. Alh saae Gulhyndy paa sorte Bolstre, slumrende i den yndigste Stilling. Over hende laae et giennemsigtigt Slør, som forhøiede enhver af hendes Yndigheder, uden at skjule dem. Lokman betragtede Alh. „Vær lykkelig!“ sagde han, og forlod Værelset.

Gulhyndys høie Skønhed henrev Alh; men han

rødmede ved at see hende saa blottet. Hun blev liggende et Dieblif i den første Stilling, derpaa sukede hun saa dybt, at Floret aldeles gled bort fra det svulmende Bryst. „O, min Elfte!“ raabte hun i Søvn, i det hun udstrakte sine Arme; „hvor er du, min Ally?“ Ally skielvede, en ubekiendt Jld giennemfoer hans Blod. Han var paa Veien til at kaste sig i hendes Favn — han nærmede sig. Men i det samme standsede han. „Nei, Gulhyndy!“ tænkte han, „ikke saaledes skulle vi samles igien. Sov sødt! Jeg vil vente, til du staaer op, og kommer din Ally i Møde.“ Med disse Ord drog han Purpurforhængen sagte for Alkoven igien, og skyndte sig ind i Kirken.

Alt var her saa stille og roligt. De brune Porphyrstammer strakte sig rankt i Beiret, og Lyset spillede selsomt fra Maanen i Choret i de utallige Edelstene, der bedækkede Loftet med funklende grønt Løv. Ally knælte. „Mægtige Allah!“ raabte han, „jeg staaer langt fra din sande Maane, langt fra din levende blomstrende Skov, som smykker Jordens Overflade; Banghed og Forventning beflemme mit Bryst i de mørke Jordens Indvolde, hvor Lampelys og døde Stene med giøglende Skier skulle forestille din hellige Mattelue, din friske, unge, aarligveglende Natur. Men hvor jeg er, der er du. Du seer mig i Jordens Skjød, som paa Biergets Tinde. Jeg staaer i din Magt, hvor jeg aander, og overlader mig trøstigt til dig. Befrierm Gulhyndy og mig, foren os, og lad her i Dybet, som paa Jorden, dit Aasyn lyse over os!“ Da Ally havde forrettet denne Bøn, stod han dristigt op, og gik omkring, for at betragte alle de besynderlige Ting. Han nærmede sig Choret, hvor den straalende Krystalkugle laac paa Alteret, og dreiede sig langsomt omkring af sig selv. I det samme blev han paa venstre Haand en aabenstaaende Dør vaer, som førte til en prægtig Begravelse. Paa begge Sider af Døren stode to Kæmper af sort Steen, med blanke Sværd i Hænderne. Ally nærmede sig; men ligesom han traadte for Døren, lode de to Kæmper deres Sværd falde

frydsviis for Indgangen. Alh foer forfærdet tilbage, men fattede sig strax. Han saae, at de tvende Kæmper hævede deres Sværd igien, og at Alting skete ved en mechanisk Indretning. Han vogtede sig for at gaac lige ind ad Døren; han snoede sig trygt op ad en af Kæmperne, trængte sig ind paa Siden — og nu stod han uden Hinder i en besynderlig Gravhvælving. Dens knudrede Bægge og Buer vare af sorte Granater; hist og her giennem Risterne i Bierget nedstraalede blaac Lysstraaler, som af brændende Salpeter, og opflarede Hulen. Midt i Hvælvingen stod en Sølv-Liigkiste, hvori et qvindligt Liig laae udstrakt, klædt i Sølvmor, med en Diamantkrone paa Hovedet. En blaa Straale faldt igiennem Loftet lige paa hendes Ansigt, der var blegt som en Dødnings. Alh følte en underlig Gysen, og vilde vende tilbage; da han i det samme blev en glimrede Slange vaer, der bevægede sig paa Ligets Bryst, og vendte Braaden af sin Mund imod den Bleges Hierte. Uden at betænke sig, dreven af en from Erbødighed for den Døde, forarget over at Jordens Kryb nærmede sig de balsamerede Levninger, løb Alh hen, tænkte ikke paa sin egen Fare, greb Slangen om Hovedet, og rev den bort. Hvor forundret blev han, da han mærkede, at hvad han holdt i Haanden, var en kunstig af Edelstene sammensat Talisman. Han havde neppe taget den, før den Døde drog et dybt Suk, slog Øinene op, udstrakte sine Arme, og reiste sig over Ende i Risten. Hun saae sig om, og blev Alh vaer, som forfærdet stod med Talismanen endnu i Haanden. Hun lagde Begefingeren paa sin Mund, og lod til at betænke sig. Derpaa reiste hun sig, og gik Alh i Møde med den lysende Krone paa Hovedet, medens Sølvmoret slæbte efter hende. Alh skælvede. „Lovet være Allah,“ raabte han, „det allerbarmhiertigste Væsen!“ — „Lovet være Allah!“ sagde den Blege. Da Alh hørte hende nævne Allahs Navn, fattede han Mod. Hans Mod vorte, da han saae en liflig Rødme vende tilbage i hendes Kinder. Hun lod det stive Sølvmor falde til Jorden, og stod nu i en himmel-

blaa Kiortel, hvorover flød et Flor med indvævede Sølvstierner. Diamantkronen beholdt hun paa sit Hoved. Det første, hun gjorde, var at gaae tilbage til Kisten og gribe et Scepter af Smaragder, som havde ligget ved hendes Side. „Nu har jeg dig igien, min stærke Magt!“ sagde hun. „Lad være den Ynglings Mod, som frelst mig!“ Uly knælede; han kiendte hende af Gulhyndys Beskrivelse: det var den yndige Fee, som var kommen til hans Elskede i Drømme, som havde trøstet og styrket hende, og som for et Par Maaneder siden var bleven borte. „Du seer nu Grunden til min Udeblivelse,“ sagde den skønne Peribanu, som saae i hans Hierte. „Jeg er Gulhyndys Veninde. Følg ind med mig i Kirken! Faa Ord ville gjøre dig Sammenhængen klar.“ Med disse Ord tog hun ham ved Haanden, og førte ham ind i den herlige Smaragdhvælving. De satte sig paa et Sæde i en temmelig Afstand fra den straalende Krystallugle; hvorpaa Peribanu sagde:

„Jeg er en af de Feer, som finde deres Glæde i at gjøre Menneskene lykkelige, og lever alt lang Tid i Strid med den onde Zelulu, en Aand, som opoffrer dem for sin Tidsfordriv. Han har engang beilet til mig; men det var mig umuligt at elske hans Grumhed. Jeg vendte mig fra ham med Foragt, og denne Foragt optændte hans Had. Han kunde ikke tåle det paa mig, og nu maatte de stakkels Mennesker undgiælde det.

Nogen Tid derefter kom han til mig, og sagde: „Peribanu! tillad mig at forære dig et kostbart Brystsmykke. Det er den eneste Maade, hvorpaa du atter kan gjøre din Fornærmelse god igien.““ Uforsigtigviis, stolende paa hans Kiærlighed, i det mindste til mig, modtog jeg denne skønne Slange af kostbare Edelstene, som du holder i din Haand, og fæstede den paa mit Bryst. Det var neppe skeet, før en dødelig Slummer betog mig. Af Zelulus Slaver blev jeg ført i denne Begravelse, hvor jeg vilde have ligget flere Aarhundreder uden Redning, dersom ikke Himlen havde

reddet mig ved din Haand. Hver Aften er han kommen til mig, og har spurgt mig, om jeg vilde elske ham. Thi Trolddommen var saaledes indrettet, at den berøvede mig Brugen af min Magt og min Bevægelse, uden at berøve mig Bevidstheden. Jeg har altid svaret ham med et høit og lydeligt Nei, saa han har været nødt til at gaae hver Gang igien uden Haab."

Da Peribanu havde talet disse Ord, stod hun op, tog Alh ved Haanden, og førte ham ud af Moskreen giennem den lange Gang ind i det hvide Marmorværelse. Hun rørte hans Dienlaage med sit Scepter; derpaa slog hun Forhænget tilside. Hvor forbauset blev han ved at see i Stedet for Gulhyndh — et Bortbilled, som kun havde en fiern og hæslig Liighed med hans Elskede! Hvad der hos hende var levende og yndigt, var her dødt og stift. Billedet stirrede fælt paa ham med de dumme Glasøine, som et sminket Liig. Han kunde ikke begribe, hvor det havde været ham muligt, at see Gulhyndh i denne affhyelige bleggule Bortklump. — "See, hvad Følgen havde været," sagde Feen, "om du havde kastet dig i dette Billedes Arme!" Hun slog paa Bugen af Bortfiguren med sit Spiir, den revnede, og en affhyelig Fletning af giftige Slinger vandt sig, som Indvolde, ud deraf, og flygtede giennem Gulens Rister, af Frygt for hendes Trufler. Alh gyste. — "Men du seer endnu ikke Alt. Bliv kun ikke ræd!" sagde Feen. Alh kastede sine Øine paa de tvende Malmølver, som stode paa hver Side af Alkoven, og mærkede nu til sin Forfærdelse, at de vare levende. De viftede sig med deres Haler, og gloede paa ham med gnistrende Øine. "Disse Løver havde sønderrevet dit Liig," sagde hun, "hvis du havde været svag nok til at falde i Belulus Snare. Fly!" raabte hun, i det hun hævede sit Spiir; og logrende, som to ndmyge Hunde, skyndte de sig bort.

"Du har reddet dig selv, Alh!" sagde Peribanu. "Drag hjem til din Fader! Gjør, hvad han befaler dig, naar du kommer hjem; det vil være et Middel

til dit Held. Gulhyndy skal du eie. Om et Aar holder jeg eders Bryllup."

Med disse Ord førte hun ham op ad en Trappe til en Aabning. "Stig ud her!" sagde hun. "Du vil finde dig paa et velbekendt Sted, ikke langt fra din Fødeby. Gøst paa, hvad jeg har sagt, stol paa mig, og glem mig ikke!" Med disse Ord forsvandt hun. Ali steg ud af Aabningen, og fandt sig paa Randen af Ali Hammamys Kilde. Det var en deilig Morgen, og Solen bestraalte ham. Han stod et Øieblik, og stirrede ned. Han vidste ikke, om det var en Drøm eller Virkeligt. I det samme mærkede han, at han havde den kunstige Talisman endnu i Haanden. Han vogtede sig vel for at lægge den paa sit Bryst; dog tog han den med sig, som et Tegn paa hvad der var skeet, og svøbte den omhyggeligt i sin Turban. Han begav sig derpaa med et let Sind og et freidigt Haab paa Veien; inden Middag var han hos sin Fader i Bagdad igjen.

Morgenen derpaa kom Ibrahim ind til Ali, og sagde: "Det glæder mig, min Søn! at du allerede har begyndt at fatte dig. Der gives intet bedre Middel imod sorgelige Forestillinger, end Forretninger. Jeg har besluttet at gjøre en Reise til Samarkand i disse Dage, og tvivler ikke om, at den vil være os yderst fordeelagtig. Mine Værelser har jeg faaet lykkelig fra en Havn af det røde Hav, og tænker nu med Fordeel at bytte dem om for Høilandets kostbare Sager. Min Fordeel er din. Reis med din Fader! Det vil adsprede dig, og lette dit Hierte." Ali erindrede sig, hvad Peribanu havde sagt ham, og betragtede sin Faders Forslag som et Vink til sin Lykke. "Min Fader!" sagde han, "gør, som du vil; jeg følger." Han skyndte sig nu af alle Kræfter at bringe sine Sager i Stand, og det varede ikke længe, før Ibrahim med sin Søn og et betydeligt Antal Slaver red ud af Bagdad med tungtbelæssede Kameler. De stødte ikke langt fra Byen til en Karavane, og droge nu, saa hurtigt som Omstændighederne vilde tillade det, giennem flere mærk-

værdige Byer og Egne hen imod det uadvundne Samarland.

De vare ofte nødte til at drage giennem Ørkener og ubeboede Heder. Ibrahim havde endnu aldrig gjort denne Reise, og overlod det til en Fører, at vejlede dem. De havde reist flere Maanedes, og opholdt sig adskillige Steder paa Veien. Nu drog de engang henimod Aften giennem en Ørk, som Føreren forsikrede vilde være den sidste; om tre Dage lovede han at skulle bringe dem til Samarland.

Som de drog giennem en snever Dal, til alle Sider omringet af Bierge, og bevoxet med Aaletræer, adspaltede pludselig et frygteligt Naturoptrin den hele Karavane. Et Tordenveir træk op, og Lynet slog ned i en mægtig Ceder. Den harpigsfulde Bark blev strax antændt, Træet brændte, og nu udbredte den knitrende Løbeild sig i et Dieblis til alle Sider. Alle Graner, Fyrre, Lærketræer og Cedere stode i lys Lue. Ildens røde Volter viftede forfærdeligt hen ad Biergaasene i den mørke Nat. En uhyre Røg opsteg, og fordunklede Lusten. I den almindelige Forfærdelse, hvor Enhver var betænkt paa sin egen Sikkerhed, kom Ibrahim i Mørket fra sin Søns Side. Ah ilede af alle Kræfter efter sin Fader, men fandt ham ikke. I den ghæselige Nat soer han saalænge afsted paa sin Rameel, som den vilde bære ham. Sky af Ilden, som brændte rundt omkring, kastede den ham endelig af, og løb ind i Flammerne. Ah sprang op. Han trængte sig dristig giennem et snevert Pas mellem Fjeldene, hvorhen endnu ikke Ilden var naaet. Nu saae han en bred Dal, som skilte denne Skov fra Skoven paa hiin Side. Han anvendte sine sidste Kræfter paa at vinde derhen, og sank afmægtig under et Træ, hvor han ved Lynet af den brændende Skov hist kunde see, at Ilden ikke vilde naae hid over Dalen. Meer tillode hans Kræfter ham ikke at ændse. Matheden luffede hans Dine.

Saasnart han vaagnede, var hans første Tanke at finde sin Fader. Han følte sig styrket af den korte

Søvn, og skyndte sig afsted. Naturen var frisk, som i Vaaren, skøndt det var Høst. Han havde aldrig tilforn seet et saa lifligt Grønt, saa stærktfarvede Blomster. Ligesom hans Dine stod en Lund med herlige Frugttræer. Han ilede derind, satte sig under et Træ, og gav sig til at tage sin Frokost i den køle Gensomhed. Som han saaledes sad, hørte han en Stemme raabe: „Alh! Alh!“ Han saae sig forundret om, men blev ingen menneskelig Skabning vaer. I den Tanke, at han havde hørt feil, gav han sig til atter roligt at fortære sine Frugter. Pludselig begyndte en anden Stemme ligeoverfor igien at raabe: „Alh! Alh!“ Dette Raab blev gientaget fra flere Steder i Skoven. Nu opdagede han til sin Forundring, at det var endeel deilige Bapegøier, der slagrede omkring fra Øvst til Øvst, som om de betragtede ham, og alt som de hoppede, gientog de hyppigt deres: „Alh! Alh!“ med inderligt Selvbehag. Alh sprang op. „Hvo har lært dem det?“ tænkte han. Bapegøierne fladdrede fort: „Alh! Alh! kom! kom!“ og slagrede fra en Green til en anden. Alh fulgte dem, og standsede tilsidst ved en thf Hæk, der var uigiennemtrængelig. Bapegøierne fløi over Hækken, satte sig indenfor, og raabte: „Alh! Alh!“ Alh løb omkring, for at finde en Abning. Endelig fandt han den. Han traadte ind, og saae en herlig stor Grønning, halv omkranset af høie Hækker, og paa den anden Side en Flod. I Midten af Grønningen var et Blomsterbed. Een af Bapegøierne hoppede ind, satte sig paa Blomsterbedet, og raabte: „Alh! Alh!“ Alh kom, betragtede Trækket af de nys udsprungne Græsstræer. Hvor stor var hans Glæde, da han opdagede et A og et G skynget i hinanden! Nu tvivlede han ikke længer om, hvor han var. I sød Forventning kastede han sine Dine omkring, og opdagede den herlige Grotte. Han ilede ind. „Min Gulhyndh! hvor er du?“ raabte han. —

„Alh! min Alh! elskede Ven!
Til din Gulhyndh kom dog igien!“

hørte han en spæd Stemme sige. Han blev igien forundret. „Hvad er dette?“ raabte han; „det er ikke hendes Stemme. Det er heller ingen Papegøie; de bleve bestedent uden for Grotten. — „Ally! min Ally! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien!“ sagde atter en nydelig lille Stær, i det den løb frem paa Gulvet, og pikkede nogle Frøforn op. Ally satte sig paa en Løibænk. Han taug, Taarerne randt ned ad hans Kinder, medens han lyttede. — „Ally! Ally!“ raabte Papegøierne udenfor. — „Ally! min Ally! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien!“ sagde Stæren, og betragtede ham med lang Hals og floge Dine, i det den vendte sit Hoved. I det samme begyndte en deilig Fugl i et Guldbuurr at fløite en Melodie, som han havde lært Gulhyndy faa Dage før deres Skilsmisse. — „O, hun elsker mig,“ raabte Ally, „hun er her! Hun har lært sine nydelige Dyr mit Navn og mine Sange. Hvor mange hundrede Gange maae de Ord være strømmede over hendes skønne Læber, før de lærte dem! O, min Gulhyndy!“ Han hørte Nogen komme. „Det er hende!“ tænkte han. „Men hun maa ikke see mig endnu. Jeg udsætter, jeg sparer paa det salige Dieblif.“ Han tog sin Stav, og skrev i Sandet ved Indgangen: „Ally er her!“ Derpaa traadte han tilside, og skjulte sig i Hulens Baggrund.

Han havde neppe skjult sig, før han saae det underligste Syn, man kan tænke sig. Tvende behændige Aber, klædte som Slaver i røde Klæder med hvide Turbaner, traadte ind i Hulen. De toge hver sin Kofst i Krogen, feiede Gulvet, og satte Altting i Orden. Derpaa løb den Eine ud, og hentede en Kurv med Brød, Frugter og Blomster, medens den Anden bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde et Hynde derved, stykkede et Bæger i Kilden, og satte det paa Tæppet. Smidlertid sprang den Første op paa en Løibænk, og greb efter en Guitarre, der hang høit oppe paa Væggen. Da han ikke kunde naae den, vendte han sig om til den Anden, og gjorde ufulige Miner, i

det han skreg, og pegede op til Guitarren. Den Anden forstod ham. Han sprang op paa Løibænten, hvorefter den Første atter klavrede op paa ham, og naaede saaledes Guitarren, hvilken han tog ned og gav sig til at stemme, med de vigtigste og latterligste Miner af Verden. Alt som han stemte, lagde han Øret til, som for at lytte, om Tonen var rigtig. Da han ganske havde forstemt Guitarren, uden dog at lade en eneste Stræng springe, nikkede han selvtilfreds med Hovedet, som om han vilde sige: Nu er den hypperlig! Hvorpaa han atter skyndte sig at hænge den hen paa sit Sted.

Neppe var dette skeet, før den deilige Gulhyndy, som en huld Naturens Dronning, kom med sit talrige Hofsølge. Foran hende gik med langsomme Skridt, som en stolt Livvagt, tvende store brandgule, thymantede Løver. Ved hendes Side traadte den prægtige Argus, som en fæer Veninde, og rundt omkring hoppede og slagrede de deiligste Skovens Dyr og Fugle. Troppen sluttede en Flok sneehvide Lam med røde Baand om Halsen. Hver af dem havde en Sangfugl paa sit Hoved, som slog høie Triller, medens Lammene brægede. Til allersidst kom en Hiort, hvis store Taffer var besatte med Biælder og Klokter. Naar nu Lammene brægede, Fuglene fløitede, og Hiorten rystede sine Klokter, var det Hele ikke uligt en lystig Janitscharmusik.

Da Toget var kommet til Hulen, lagde begge Løverne sig roligt ned, hver til sin Side af Indgangen, hvorpaa Gulhyndy gik ind i Grotten med Argus. Hele den øvrige Skare blev udenfor, og satte sig omkring Hulen i en halvkreds, medens Gulhyndy holdt sit Maaltid. Musikanterne trak sig endnu længer tilbage, heelt henne ved Hækken, og undlode ikke midlertid at gjøre en støiende Tasselmusik. De tvende Aber stode bag Gulhyndys Sæde som Tienere; de rakte hende Frugter, og bragte hende Vand fra Kilden i Bægeret, naar hun vilde drikke. Argus stod ved hendes Side, og snappede de Smuler i Luften, som

hun med sin hvide Haand kastede den i Næbet. Hvad der af Banvare faldt paa Gulvet, løb Stæren hastig hen og snappede, før Argus fik Tid til at bukke sig. Da Maaltidet var tilende, gik Argus hen i Indgangen, udbredte sin pralende Biste, og vendte den et Par Gange frem og tilbage. Det samtlige Høffolk havde neppe seet dette Tegn, førend de brøde op, og begave sig bort i største Hast. Musikanterne løbe bagefter. Kun de tvende Løver bleve liggende ved Indgangen, og Argus blev i Hulen hos sin Herferinde som Selskabsdame.

O, hvor skælvede Aly af Rærlighed ved at see Gulhyndy! Hendes gule Haar flød i de lange, brede velbekiendte Fletninger. For Resten var hun iført en grøn linnet Riortel med Purpurbælte, uden Pragt, Glands eller Edelstene. Det kom ham for, som om Gulhyndy var bleven større, friskere og kraftigere. Det var ikke længer den smægtende, drømmende Morgenlænderinde, der længtes efter sin Frihed; det var den funde, lifflige Evadatter, der blomstrede i Naturen, af alle Blomster den skønneste. Dog nedthngte en huld Beemod endnu lidet de hvælvede Dienlaage, og viste, at hun uagtet al sin Ulyksalighed havde et Savn. Uden denne milde Tungvind vilde Aly troet at see en Gudinde. Hun tog Guitarren ned, og prøvede den. Det skønne Ansigt udtrykte en med Smil blandet Misfornøielse. „De ensfoldige Aber,“ sagde hun; „de ere alt for tjenstvillige. Jeg havde dog troet i Dag at have hængt den høit nok.“ Derpaa stemte hun Guitarren, spillede til Alys Forundring med Lethed, og istemte til hans Glæde følgende Sang:

O Magt, som til en Edens Have
Forvandlet har mit Fangebuur!
Som negter ei den bedste Gave
Mig af din hellige Natur!
Hvi skal kun Hiertet føle Trængsel,
Og være midt i Glæden arm?

Hvi skal en aldrig stillet Længsel
 Forgivees fylde denne Barm?

Om al Naturens Lyst mig skienktes,
 Den tilfredsstillet ei min Su.
 Som Adam efter Eva længtes,
 Saa længes atter Eva nu.
 Al, al mit Held er ingen Lykke,
 Det lindrer ikke mit Forliis:
 Naar ham jeg til mit Bryst kan trykke —
 Da er jeg først i Paradiis.

Med de sidste Ord sank hendes Blik til Jorden, og opdagede de Ord: „Ally er her!“ Hun vilde ikke troe sine egne Øine. Hun stirrede hen som i en drømt Genrykkelse. Hvor sødt blev hun overbevist om Sandheden, da den lykkelige Ally sprang frem af Baggrunden, og laae for hendes Fødder! Nu manglede der dem begge Intet i et fuldkomment Paradiis.

Ally byggede sig en Hytte i Nærheden af Gulhyndys Grotte, uden Belymring for sin Fader, som han trøstlig overlod i Peribanus Bold. Men det gik ikke Ibrahim saa godt, som hans Søn formodede.

Ibrahim streifede længe omkring i den græsselige Nat. Han ilede fra den brændende Skov til den modsatte Side, i Stedet for, som Ally, at giennemtrænge den. Endelig blev Grunden saa stenet og ujævn, at det ikke var ham muligt, at ride videre paa sin Kameel. Han bandt den ved et Træ, og forsøgte paa at bryde giennem de tætte Buske, for at komme til en høi Ceder, hvor han uden Frygt for Slanges og vilde Dyr kunde tilbringe Natten. Som han nu gik, styrtede han ned i et Hul, og befandt sig i en mørk og fugtig Kelder. Han laae længe bedøvet. Da han vaagnede, erindrede han sig kun dunkelt Mærket til sin nærværende Tilstand. Hussains og Gulhyndys Død havde han reent glemt. Det kom ham for, som om han var flygtet fra Bagdad med

sin Søn, for at undgaae den onde Radis Efterstræbelser.

Han havde ikke ligget længe, før han saae et lille Bæsen komme giennem en snever Steengang, i sort Biergmandsdragt, med en Lygte i Haanden. „Lofman!“ raabte Ibrahim, som strax kiendte ham, „du her? i denne Dragt! Hvad vil det sige? Hvor er min Søn?“ — „Paa selv paa din Søn!“ sagde Lofman, „han kommer ikke mig ved. Men du kommer mig ved. Reis dig op! til Arbeid! Nu er du min Slave.“

Da Ibrahim havde nydt et høist tarveligt Maaltid, sagde Lofman: „Stat op, og kom med mig! Du har al din Tid været en Ben af at søge Rigdomme; jeg skal vise dig Veien til Guld og Edelfstene.“ Derpaa tog han ham med sig ud paa Heden, og befalede ham at søge. Ibrahim stod alene. Han var i den største Forvirring og Bedrøvelse; men Lofmans Trusler bevægede ham til at søge ibrigt. Som han gik i den stærke Hede, kom han forbi et høit Klippestykke, der paa den ene Side havde lidt Skygge og lidt grønt Græs. Ibrahim saae en bleg, mager Mand med indfaldne Kinder sidde der i den yderste Mathed. Ibrahim var medlidende. Han havde faaet en Kruffe Vand med sig ud i Ørken, at lædste sig paa under Arbeidet. Hurtig løb han efter sin Kruffe, som han havde nedgravet i Sandet, for at holde Vandet køligt, kom tilbage dermed, og holdt det for den Afmægtiges Læber. Den blege Mand drak, følte sig styrket, foldede sine Hænder, løftede sine Øine op, og sagde sukkende: „Hvo est du, Engel fra Himlen! som hvaler mig i min Nød?“ Ibrahim kiendte Stemen. „Hussain!“ raabte han med Forundring. Hussain stirrede paa ham. „Ibrahim!“ sagde han saa bestyrtet, som hans Mathed tillod ham det, „du her? Hvorledes est du kommen i Sammerens Dal, for at vederqvæge din Fiende?“ — „Jeg er falden i et Uhyres Bold,“ sagde Ibrahim, „og er fordømt af ham til at søge Guldstøv og Edelfstene paa denne Hede.“ I det Ibrahim sagde dette, greb Hussain efter sin

Þose, som han med megen Anstrengelse i Dag havde fyldt. Hvor stor var hans Forstrækkelse, da han fandt den halv tom! „Hvad er dette?“ raabte den Glendige; „kommer du i mit Livs svageste, sidste Dieblif, for at besticæle mig? for at forvolde mig den græsselige Straf?“ Ibrahim forsikrede, at han Intet havde taget; den usle Hussain rørte ham, han glemte ganske sin egen Jammer. — „Ha, du lyver, Skarnagtige!“ raabte Hussain; „din Sæk er fuld, du har taget det fra mig.“ — „Jeg forsikrer dig,“ sagde Ibrahim, „at jeg Intet har taget, at jeg ikke har tænkt paa at skaffe dig Fortræd; og til Beviis derpaa vil jeg bytte Sæk med dig, hvad Dieblif du forlanger.“ Han rakte ham sin. „Sid ned og hvil dig!“ vedblev Ibrahim; „jeg er ikke saa mat, at jeg jo vel kan søge en Þose fuld endnu inden Aften.“ Han gik fra ham, og samlede med megen Møie den anden halve Deel. Hussain vidste ikke, hvad han skulde tænke; de ginge hiem sammen til Hulen, uden at mæle et Ord.

„Have I eders Þoser fulde?“ raabte Trollden, som sad i Indgangen af Hulen. „Ryster dem ud for mig!“ Ibrahim udrystede sin; den var fuld af Guld og Edelfstene. Hussain kom nu med den, han havde byttet sig til; han rystede den ud — og der var ikke Andet deri, end Sand og Glimmerstene. Lokman taug, betragtede Hussain forbitret, greb ham ved Armen, og førte den afmægtige, matte Mand atter ind under det forfærdeligt susende Styrtebad, hvor han af Kraftløshed var falden ned i Afgrunden, dersom ikke Lokman havde grebet ham, og kastet ham ud som død paa Sandet.

„Det er et Skarn,“ sagde Lokman til Ibrahim, efter at Hussain var daanet. „Jeg vil tilstaae dig det reent ud: han har sat Ondt for dig hos mig, og er ene Skyld i, at jeg modtog dig saa haardt. Jeg kan ikke udstaae ham; han duer ei engang meer til at trælle for mig. Gjør mig en Tieneste, saa vil jeg give dig Frihed, bringe dig til din Søn, og sætte eder begge i eders forrige Velstand i Bagdad.“ — „Hvad

forlanger du?" spurgte Ibrahim. — "Jeg er en Mand," sagde Lotman, "og raader ikke over de Dødeliges Liv. Indbyrdes derimod kunne I forkorte hinandens Dage. Tag denne Kniv, og stød den i Hussains Hjerte, saa sætter jeg dig i din forrige Ulykkelighed, og skienker dig alt det Guld og alle de Edelstene, som jeg har i min Kule." — "Det være langt fra mig, at handle saaledes," sagde Ibrahim, "selv mod min bittreste Fiende! Hvad Ondt vi have gjort, maa Gud tilgive, vi hode nu begge derfor. Mit Haab er slutt. Jeg har i Dag byttet min Pose med ham i den oprigtige Hensigt at lette ham Byrden. At det er faldet ilde ud, er ikke min Skyld." — "Dræb ham!" raabte Lotman truende, i det han rakte ham Kniven, "eller jeg kaster dig giennem dette aabne Svælg, hundrede Favne ned til Dgler og Slangere." — "Kast!" raabte Ibrahim med freidigt Mod, i det han foldede sine Hænder, og fæstede sine Fingre paa de funkende Stærner. — "Du har faaet Mod, Ibrahim!" sagde Lotman spodst. — "Det giver Ulykken," svarede Ibrahim. — "Og paa hvilken Grund — hvilket Haab gjør dig modig?" spurgte Trollden. — "Mit Haab staaer til den Barmhertige," sagde Ibrahim, "hvis kraftige Haand lige saa vel kan redde mig fra Dglerne, som fra dig." — "Forbødne!" raabte Lotman, "du er mig ikke moden endnu. Langsomt vil jeg pine dig." Han gik bort. — "Arme Hussain!" sukede Ibrahim, og betragtede den Blege. Hussain slog sine Fingre op, han smilte venligt, og rakte Ibrahim sin Haand. "Jeg har hørt, hvad der er foregaaet mellem dig og Trollden," sagde han. "Den Ondes Anslag lykkedes ham ilde. Hvad der skulde adskille os, har forenet. Ibrahim! nu tiender jeg dig. Tilgiv, at jeg mistænkte dig! Kan du tilgive?" Ibrahim omfavnede ham. — "Vil du være min Ven, Ibrahim?" — "I Liv og Død." — Hussain stod op, han omfavnede sin forrige Fiende.

Fra nu af vare de trofaste Venner, deele hinandens Sorger, og fandt Trøst ved hinandens Side. Det var dem ikke længer tungt, at finde Guld og

Edelstene paa Heden. De behøvede blot at gaae ud og søge et Dieblif, saa fandt de, hvad de ønskede. Medens de søgte, svævede der kølige Skyer for Solen, og en mild Vind viftede. De opdagede endog tilsidst Fieldridser med Skygger, Blomster og Rildevæld.

Lofman, som saa dette, tog dem med ned i Biergværkerne, hvor de maatte udføre det haardeste Arbeide. Men ogsaa her kom Ulyken dem i Møde. De lærte, som af sig selv, at udhugge Metallerne. Malmet faldt uden stor Vanskelighed i deres Hænder. Lofman vovede ikke længer at mishandle dem.

Det Eneste, der endnu kostede dem Anstrengelse og legemlige Smerter, var et Skiødsfind, saaledes som Biergmændene bruge, hvilket Lofman havde givet dem at sammensætte. Det var af det haardeste, tykkeste Læder, og sønderrevet tværs igiennem. Naalene sprang idelig i deres blodige, forstutne Hænder, medens de syede derpaa. De skiftedes troligt; naar den Ene var træt, tog den Anden fat. Men der var endnu meget at gøre, da Lofman en Aften, under Trusel af haarde Hudflettelser, befalede dem at sidde oppe hele Natten, for at saa det færdigt til om Morgen. De indsaae ikke, hvordan det skulde blive muligt. De anstrengte deres sidste Kræfter, da uhyggeligviis Hussain, som henimod Morgenstunden just syede derpaa, medens Ibrahim blundede, jog sig Sylen saa dybt ind i Haanden, at han gav et Skrig, og kastede fortvivlet det ubøielige Læder til Jorden. Ibrahim vaagnede. For at forbinde Hussain, søgte han om sin Turban; han vilde tage Klædet deraf og vikle om Hussains Haand. I det han nu betragtede Turbanen, saa han, hvad han hidindtil ikke havde bemærket, at det ikke var hans, men hans Søns Ulys Turban, som han i det sidste Natteherberge, de havde været i sammen, maatte have taget for sin. I det han nu løste Klædet op, faldt den forunderlige Talisman i hans Hænder, som Uly havde forvaret der. Ibrahim betragtede den, og da han saa de mange skønne Edelstene, tænkte han: „Vor Tyran er en Elsker af fiendne og

ffionne Stene. Saa ffionne, som disse, har jeg endnu ingen seet. Jeg vil lægge dette herlige Alenodie paa hans Seng; det vil fornøie ham, naar han vaagner, og maaskee formilde ham, naar han ikke finder Skindet sammensyet endnu." Med dette Forsæt gif han hen i Sidehulen, hvor Lotman laae, tog Talismanen, og lagde den paa Troldens blotte Bryst. Derpaa ilede han tilbage, forbandt sin Ben, og gav sig selv til at sje saa længe, til han ikke kunde mere.

Solen var allerede længe opstaaet, men Lotman sov endnu, hvad han aldrig pleiede. Husfain listede sig ind, og fandt ham i den dybeste Slummer. De tvende Venner takkede Forsynet, at det reddede dem endnu fra Mishandlinger. Ibrahim sagde: „Maaskee sover han den hele Dag, og vi have da Tid til at faae vort Arbeide færdigt." Nu kappedes de, alt hvad de kunde. Den Ene sjeede, medens den Anden hvilede og hentede Vand og Brød til et Maaltid. Men Matten kom — og de vare endnu ikke færdige.

Saaledes sadde de tre Dage og fire Nætter, og sjeede uafsladelig. Deres Hænder vare blodige og hovne, deres Dine dumme af at stirre. Men de lode ikke Modet falde. En Anelse sagde dem, at det var nødvendigt til deres Livs Lykke, at faae det haarde, sønderrevne Skind atter sammensyet.

Ligesom Morgenrøden frembrød den fjerde Dag, og spredte sine Straaler ud over Heden, gjorde de begge de sidste Sting. Med Glædestaarer faldt de hinanden om Halsen, og knælede i Morgensolen. „Det er fuldbragt!" raabte de med Henrykkelse, i det de udstrakte deres Arme mod Himlen.

„Det er fuldbragt!" hørte de en yndig Stemme sige. De sloge deres Dine op — O, Forundring! Den mørke, fugtige Hule, hvori de nylig stode, var forvandlet til en deilig, lys Grotte. Foran dem stod den ffionne Peribanu med sin Stiernekrands og sit Smaragdscepter. „Det er fuldbragt!" sagde hun venligt smilende. „Seer, hvad I atter have sammensyet!" Husfain og Ibrahim betragtede det sammensjede

Skind, som de endnu holdt i Hænderne. O, Under! Det var det prægtige Guldstof, som Ibrahim engang i Brede havde sønderrevet med Hussains Benskab.

Ibrahim kiendte paa de skønne Træe den venlige Rone igien, som engang var kommen til ham om Natten, og havde bedet ham om Stoffet til sin Datters Bryllup. — „Du maa virkelig give mig det endnu engang til min Datters Bryllup,” sagde Peribanu; „jeg holder det i Dag, og det skal bruges til et Brudetæppe, hvorpaa hun skal knæle for Allah med sin Brudgom.” Ibrahim rakte hende Guldstoffet, Peribanu vinkede med sit Scepter, et Forhæng hævede sig — og Ibrahim og Hussain saae deres Børn blomsterfrandsede at knæle ved et Alter for Maanens hellige Billed.

Peribanu førte det færlige Par til de Gamle, som med Glæde omfavnede deres Børn, og gavede dem den faderlige Velsignelse. Hun vinkte, Fjeldet revnede, og de saae den unge Konge med Rubinkronen paa sit Hoved, i Purpurkaaben, at ligge bleg som en Dødning paa sit Leie med Talismanen paa sit blotte Bryst. Over hans Hoved brændte en Gravlampe. Han saae listig og underfundig ud endnu i sin dødelige Slummer. — „Sov der til evig Tid!” raabte Peribanu, i det Hvælvingen atter lukkede sig.

Derpaa holdt den gode Fee det elskende Pares Bryllup. De levede længe og lykkelige i Naturens Skød, som vore første Forældre i Stabelfens unge Dage, og skienkede Efterverdenen deilige Børn, der bleve Stamfædre til en kraftig Slægt mellem Fjeldene. Hussain og Ibrahim døde tilde, og begrædt af deres Børnebørn. Den gode Fee forlod aldrig Alh og Gulhhyndh.

Anmærkninger

af

Udgiveren.

Ali og Gulhyndh, som hidtil ikke har været udgivet særskilt, fremkom første Gang i Januar 1811, i Digtninger af Adam Dehlenschläger, I. I sine to Udgaver af Digterværker lod Dehl. 1835 og 1845 dette Eventyr trykke i en noget forkortet Skikkelse, som her nærmest er fulgt. Den Forandring af Tiltalens *I* til *du*, som han foretog i Forfortællsen, er her ogsaa efterfulgt og gennemført paa de ikke faa Steder, som vare oversete.

Den første Udgaves franske Skrivemaade af Navnene (Haroun, Peribanou, Beloulou) forlod Dehl. i de to senere Udgaver, men gjorde dog en Undtagelse med begge Hovedpersonernes Navne (Ali d. e. den Dphøiede, Gulhindi d. e. den indiske Rose). I sit Indledningsdigt, Side 4, rimer han Gulhyndh paa hundig.

